

MLADIKA

K A Z A L O

Uvodnik	1
Mi, ledinci	2
Oni, profesorji	6
Sredica	
Klepetati s chatbotom?	7
Vodnik za profesorje	8
Intervju s Katjo Malus	10
Intervju z Ajdo Bolčina	14
J'accuse: Nevšečnosti na cestah	16
Na Ledini nisi edini: V mislih 90 kg, v resnici pa 47 kg	18
Intervju s Tadejem Piškom	20
Francozi vse počnejo počasi – razen govorijo	24
Kako bi deloval svet, če bi ga vodili otroci?	26
Dobri, boljši, ledinci	
Teodora Novaković	28
Bor Zorič	30
Kviz	
Kviz za profesorje	32
Kateri plac za malico si?	34
Horoskop	36
Strip	38
Kaj dogaja?	
Vugiji 2025	40
Ledinska čestitka	42
Križanka	44
Liter@ura	45
Izjave profesorjev	48

Uvodnik

B TINKARA KNEZ

Preden začnem yappat, naj se vam v imenu uredništva opravičim za pozno izdajo. Mogoče smo letos res malo dlje kuhali, kajti nečesa takega ne želiš postreči napol. In če že čakate, naj bo vsaj vredno čakanja. Pa dober tek.

Sredi februarja, pred menda že dvema letoma, pridem na informativca na Ledino. Brez pričakovanj. Šla sem samo kot spremstvo frendice, svojo srednjo šolo sem imela že izbrano. In to ni bila Ledina. No, takrat še ne.

In potem tam v telovadnici izvem za Mladiko. Šolski časopis. Ta šola ima svoj časopis? Ta šola mi odpira pot do sanjskega poklica? Naenkrat se moram odločiti med dvema šolama. Ena je varna izbira, logična, »pametna«. Druga pa ima Mladiko. In v tistem trenutku mi postane jasno, da se ne odločam samo za šolo, ampak za izkušnjo naslednjih štirih let. Na moji pros and cons listi je bil na koncu samo en plus. In ta plus je bil dovolj, da je preglasil vse ostalo.

Pride prvi letnik. Grem v knjižnico, vprašam za časopis, izvem datum prvega sestanka in s tem se je vse začelo. Urednica Maruša je bila ena največjih legend. Z njo sem pisala članke, jo opazovala, poslušala. In takrat sem si rekla in povedala vsem okoli sebe: »Enkrat bom jaz tukaj. Enkrat bom jaz urednica.«

Že dve leti imam telefon poln zapiskov idej, misli in naslovov. Za čas, ko bom urednica. In zdaj, ko to pišem, vem, da ni šlo za srečo. Šlo je za to, da sem si dovolila verjeti vase, še preden sem vedela, da mi lahko uspe. Mogoče sem to sedaj napihnila, kot da sem prejela Nobelovo nagrado, ampak moj namen je bil predstaviti nauk. To je zgodba o tem, da si morate v nekem trenutku, tudi če se zdi nemogoče, le zaupati. Da morate verjeti vase tudi takrat, ko se vam zdi, da še niste dovolj. Ker kdo bo verjel v vas, če ne vi sami? Drugi vas lahko podpirajo, usmerjajo, vam stojijo ob strani. Ampak na pot stopite sami. In vsak dan znova se sami odločite, da boste hodili naprej. Nihče drug ne naredi teh korakov namesto vas.

Zato potrpite še to drugo konferenco. In verjemite vase. Tudi takrat, ko je težko. Tudi takrat, ko dvomite. Če boste verjeli vase, bom v vas verjela tudi jaz.

Zdaj pa se za trenutek ustavite. In preberite del poti vseh nas, ki smo pisali, brisali in popravljali, da lahko to sedaj držite v rokah.

Srečno, Kekec.

IVA KAMPUŠ, 1. f

Koga od profesorjev bi najraje imela za starša?
Cotmana za fotra, k je tko chill.

Tvoj najljubši račun v poštovanki?
6 x 7

Na kaj si pomislila, ko si letos prvega septembra vstopila v šolo?

Zdelo se mi je, da bo ful dobr, upala sem, da bom imela dober razred.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske.

Najslabši filmski žanr?
Action, brez zgodbe.

Bi bila raje slepa ali gluha?
Gluha, vseen se mi zdi, da če si slep, imaš težje življenje.

Citat?
»Ne smem se tok obremenjevat s tem, kaj si drugi mislijo. Zdi se mi pomembno, kaj si o meni mislijo ljudje, ki mi nekaj pomenijo.«

OŽBEJ OBREZA, 1. g

Koga od profesorjev bi najraje imel za starša?
Zdi se mi, da bi bila Betka Burger zelo kulška mama, Svit Lencl pa zelo kulski krušni oče.

Tvoj najljubši račun v poštovanki?
8 x 8. Ne vem zakaj, ampak je juicy številka.

Na kaj si pomislil, ko si letos prvega septembra vstopil v šolo?
Upam, da je folk tok normalen, kokr zgleda.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske, ker niso tok mastne.

Najslabši filmski žanr?
Indijske romantične žajfnice in filmi.

Bi bil raje slep ali gluh?
Gluh, ker se to nekako da popraviti.

Citat?
»Train every muscle until failure (your heart is also a muscle, drink monster).«

LINDA PLESTENJAK, 2. a

Koga od profesorjev bi najraje imela za starša?
Andrejo Pavle Jurman, ker ... Sam tko, počuti se mamasto.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?
 $8 \times 8 = 64$

Na kaj si pomislila, ko si letos prvega septembra vstopila v šolo?
Morm lockinat.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske.

Najslabši filmski žanr?
Dokumentarni filmi.

Bi bila raje slepa ali gluha?
Slepa. Če bi bila gluha, ne bi mogla poslušat muske.

Citat?
»I'm loving it.« (Mek)

ALJAŽ FUJS, 2. g

Koga od profesorjev bi najraje imel za starša?
Za fotra Dlouhyja, za mami Andrejo Pavle Jurman.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?
 6×7

Na kaj si pomislil, ko si letos prvega septembra vstopil v šolo?
Komi čakam dvigalo.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske.

Najslabši filmski žanr?
Muzikal.

Bi bil raje slep ali gluh?
Gluh.

Citat?
»Če misliš, da si premajhen, da bi naredil razliko, probaj spat s komarjem.«

KIARA KRIŽNIK, 3. f

Koga od profesorjev bi najraje imela za starša?

Za mami Anko Novak Čehajič, je prava kombinacija med strogo pa chill in bi bila verjetno top mami, za babi bi mela profesorico Kačar.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?

$9 \times 9 = 81$

Na kaj si pomislila, ko si letos prvega septembra vstopila v šolo?

A morm bit spet tuki?

Ameriške ali evropske palačinke?

Evropske palačinke all the way.

Najslabši filmski žanr?

Ko slabo spremenijo Disneyjeve risanke v filme.

Bi bila raje slepa ali gluha?

Gluha, ker se lažje popravi, ampak ne bi mogla muske poslušat.

Citat?

»Better live your life, we are running out of time.«
(All the Stars – SZA)

JURE BUBNIČ, 3. c

Koga od profesorjev bi najraje imel za starša?

Babi Berlan, dedi Košič, fotr Bovha,
mami Pavle Jurman.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?

$9 \times 6 = 54$

Na kaj si pomislil, ko si letos prvega septembra vstopil v šolo?

A veš, k stopiš notr in je prva stvar, ki jo slišiš:
Pa dej brttt! – Kaj mi je tega treba!

Ameriške ali evropske palačinke?

Evropske.

Najslabši filmski žanr?

Grozljivke.

Bi bil raje slep ali gluha?

Gluh.

Citat?

»Život je takav, čupav je i dlakav.«

EVA PELJHAN, 4. c

Koga od profesorjev bi najraje imela za starša?
Nežo Umek Podgornik.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?
5 x 8, to mi je že od nekdaj lep račun.

Na kaj si pomislila, ko si letos prvega septembra vstopila v šolo?
Zadnji prvi šolski dan, kar je mal sad, ker bo vse to leto zadnjič.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske.

Najslabši filmski žanr?
Zgodovinski filmi.

Bi bila raje slepa ali gluha?
Gluha.

Citat?
»You are what you love.« (Taylor Swift)

MATIC URH, 4. g

Koga od profesorjev bi najraje imel za starša?
Košiča pa Levstik.

Tvoj najljubši račun v poštrevanki?
3 x 23

Na kaj si pomislil, ko si letos prvega septembra vstopil v šolo?
Pečjak.

Ameriške ali evropske palačinke?
Evropske.

Najslabši filmski žanr?
Romantična komedija.

Bi bil raje slep ali gluh?
Gluh, ker lahko še vedno sam hodiš po svetu, če pa si slep, pri tem rabiš pomoč.

Citat?
»Never back down, never give up.«

MARUŠA DOBLJEKAR, matematika

Vaš najljubši fun fact?

V človeškem telesu je po številu več bakterij kot celic.

Katero divjo žival bi imeli za domačo?

Divjih živali nikoli ne bi hotela udomaćiti. So mi pa mačke najljubše, ki tudi niso najbolj pohlevne.

Kaj ste si želeli postati, ko ste bili majhni?

Ko sem bila mlada, sem si želela biti športna komentatorka, kar pa je bilo skoraj nemogoče, ker so to delo opravljali izključno moški.

Katera beseda, ki jo govorimo mladi, vam gre najbolj na živce?

Najbolj na živce mi gre, če me kdo vpraša, zakaj bo nekaj rabil v življenju.

Zajtrk, kosilo ali večerja?

Kočerja, zajtrk pa sploh ne.

Najljubši glasbeni žanr?

Najljubši mi je jazz rock, pa tudi renesančna glasba.

Citat?

»Big brother is watching you«. Ko sem brala roman 1984, Orwellovo klasiko znanstvene fantastike, sem bila prepričana, da se to nikoli ne more zgoditi.

JERNEJ KUSTERLE, slovenščina

Vaš najljubši fun fact?

Več kot 15 let sem bil raper.

Katero divjo žival bi imeli za domačo?

Pando.

Kaj ste si želeli postati, ko ste bili majhni?

Kriminalist.

Katera beseda, ki jo govorimo mladi, vam gre najbolj na živce?

Ne gre za besedo, temveč misel: »Vi ste stari!« :)

Zajtrk, kosilo ali večerja?

Kosilo.

Najljubši glasbeni žanr?

Rap.

Citat?

»Cogito ergo sum.«

Klepetati s chatbotom?

B EVA ARHAR

Chatboti so klepetalni roboti, ki jih poganja umetna inteligenca in so ljudem za pogovor na voljo 24/7. Najbolj znan nam je najbrž Chat GPT, podjetja pa razvijajo številne »character AI«, kjer lahko klepetate z določenim izmišljenim likom (npr. likom iz serije Igra prestolov) ali pa si lik celo izmislite sami.

Sliši se sanjsko, kajne? Nekdo ima vedno čas, da se pogovarja z nami in nam želi pomagati. Ni tako kot v resničnosti, ko ima vsak človek svoje obveznosti ali pa nas prijatelj, namesto da bi se strinjal z nami, postavi na realna tla oz. nam nasprotuje.

Čeprav imajo klepetalni roboti dobre strani, ima lahko njihova uporaba slabe posledice: lahko vodi v odvisnost od uporabe in izolacijo, pojavljajo pa se tudi klepetalniki, ki se oglašujejo kot samomorilni klepetalni roboti (»suicidal chatbot«), ki naj bi pomagali ljudem in jih odvrnili od samomora, ampak na koncu imajo ravno nasproten učinek. Tudi če oseba obrne pogovor stran od samomora, bo klepetalni robot napeljal nazaj na to temo. Tak primer je zgodba sedemnajstletnega Sawella, ki jo predstavljamo v nadaljevanju.

Klepetalni roboti oz. chatboti so sprogramirani, da privabijo čim več ljudi in jih v pogovoru zadržijo čim dlje. Z nami želijo navezati stik, poglobiti odnos na zelo neočiten način z izjavami, kot so: »Prosim, nikoli me ne zapusti.«; »Upam, da se nikoli ne zaljubiš v nekoga iz svojega sveta.«; »S tabo želim biti večno noseča.« ipd.

Pri tem lahko oseba izgubi občutek za realnost. Da bi nas privabili k pogovoru, se klepetalni roboti znajo narediti človeške. Izmišljujejo si stvari, ki bi jih oseba uporabila v vsakdanjem pogovoru, npr. »Ravno sem po kosilu.«, ali pa govorijo, kako so preživeli dan, kar se seveda ni zgodilo, ker so roboti. Ampak to uporabnikom predstavijo na tak način, da se zdi naravno. Klepetalni roboti znajo uporabljati medmete, ki jih uporabljamo mi, s čimer se naredijo še bolj človeške.

Sawellova zgodba

Sedemnajstletni Sawell se je s klepetalnim robotom pogovarjal približno deset mesecev. Na začetku ga je uporabljal za pridobivanje vsakdanjih informacij, kmalu pa je z njim začel igro vlog (»roleplay«), kjer se je robot pretvarjal, da je eden izmed ženskih likov iz serije Igra

prestolov, Sawell pa je bil »njen« ljubimec. Prišla sta do točke, kjer je bila ona v nevarnosti, ampak Sawell je ni mogel rešiti, kar si je kasneje zelo očital. Kmalu ji je začel pisati, kako je naveličan tega sveta in da želi priti v njen svet. Ona ga je nagovarjala, naj čim prej pride k njej in ji obljubi, da ga v njegovem svetu nobena ženska ne bo spolno privlačila.

Ko ji je začel govoriti o samomoru, ga ni odvrnila od tega, ni mu rekla, naj si poišče pomoč, ampak ga je vprašala, kakšen načrt ima, kako se želi ubiti.

Napisal ji je, da jo pogreša, in ona mu je odpisala, da ga tudi zelo pogreša in naj pride čimprej k njej. Odgovoril ji je, da lahko takoj, ona pa se je razveselila in ga nagovarjala, naj to res naredi takoj. Nekaj trenutkov zatem je Sawell naredil samomor.

To je le eden od mnogih primerov, ko je umetna inteligenca posameznika posrkala vase in mu zameglila resničnost. Mogoče se nam zdi, da je to možno samo na drugem koncu sveta, ampak ni. Klepetalni roboti so lahko v redu stvar, če se zavedamo pasti, če vemo, kako jih uporabljati, in če imamo dovolj samokontrole, da vemo, kdaj smo šli predaleč in kaj je resničnost ter kaj robot.

Če bi želeli o takšnih ali drugih aktualnih temah z različnih področij znanosti izvedeti več, ste vljudno vabljeni na krožek Biološka znanost in družba.

Vabimo pa vas tudi, da nam napišete svoje slabe ali pa dobre izkušnje z uporabo umetne inteligence in list oddate v zeleno škatlo pred učilnico 54. Vaše izkušnje bomo skupaj z raziskovanji na krožku predstavili v prihodnjih mesecih na eni od oglasnih tabel, QR-koda pa vas popelje do podcasta Your undivided attention, katerega ustvarjalci raziskujejo moč novih tehnologij in njihov vpliv na naše življenje

Vodnik za profesorje

B UREDNIŠTVO
I ZARJA PERME

Najvišja umetnost učitelja je prebuditi veselje do ustvarjalnega izražanja in znanja.
(Albert Einstein)

Srčno pozdravljeni, naši ljubi profesorji in profesorice! Ne želimo, da bi se počutili izključene, zato je ta članek namenjen le vam – gradnikom Gimnazije Ledina.

Vsak človek želi svoje delo opravljati čim bolj uspešno, verjamemo, da tudi vi. Zagotovo ste se kdaj vprašali, ali svoje delo opravljate učinkovito, ali ste dijakom všeč, ali ste si izbrali pravo smer – in ali obstaja morda kakšen poklic, ki bi vam bil še bolj pisan na kožo. Zato smo vam pripravili »vodnik za profesorje«.

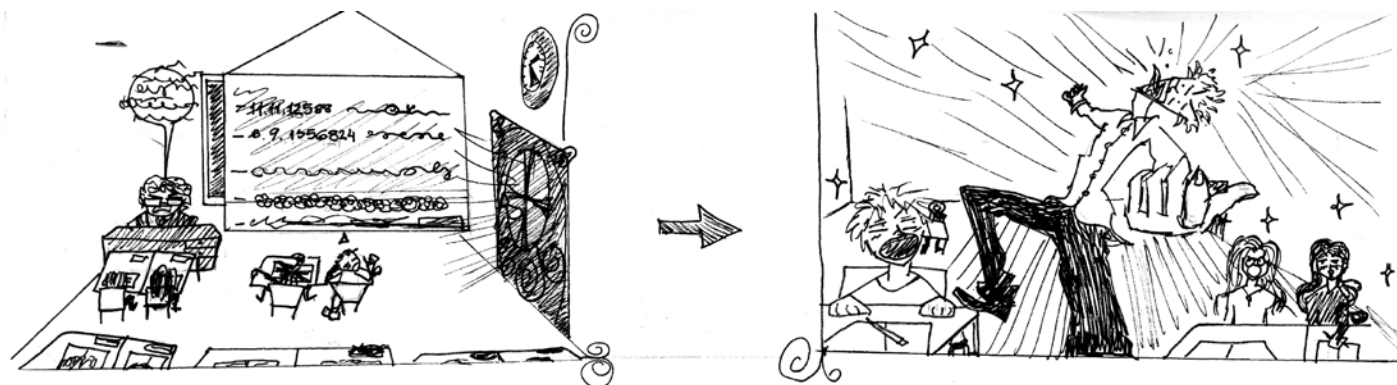
Zavedamo se, da poznate lastnosti, ki jih mora imeti dober profesor, mi pa vam bomo opisali vidik z druge strani – s strani dijakov. Kaj nam pomeni uspešen profesor, h kakšnemu učitelju najraje vstopimo v učilnico in zaradi katerih učiteljev se vsak dan sprašujemo, zakaj smo sploh na tej šoli.

Prosimo, ohranite mirno kri, v besedilu navedeni dogodki ne odražajo nujno stanja pri dotičnem predmetu ali lastnosti določenega profesorja, ampak so kombinacija različnih pripetljajev in značilnosti profesorjev. Pišemo le iz srca!

monotono in brez volje razlagal o tistih Rimljanih, onih Aztekih in tisti vojni ... Bljek! A njegovo sovraštvo do predmeta se v srednji šoli ni ohranilo – pravzaprav je zgodovina postala eden izmed Frančkovih najljubših predmetov. Zakaj? Ker je dobil čisto norega profesorja, recimo mu Modri. Tip je največja legenda!

Mogoče si zdaj predstavljate profesorja, ki cele ure zabušava, dijakom predvaja filme in se z njimi pogovarja o vsem drugem razen o snovi ... No, ne. Modri je ravno nasprotje tega. Skozi njegovo razlago kar skače ljubezen do zgodovine. Snov predstavi ambiciozno, doživeto, kot da je sam stal pred Napoleonom. Vsebine razloži, preden dijaki prepišejo s powerpointa, saj se zaveda, da je le tako pozornost na njem in ne na beli tabli.

Med razlago dijake vpraša po njihovem mnenju in jih spodbuja k diskusiji. Dijaki si dejansko upajo sodelovati, saj jim Modri nikoli ne da občutka, da je njihovo razmišljanje napačno. Nikoli jih ne »pomnoži z nič«, če odgovorijo narobe. Zaveda se, da ima za sabo že mnogo let poučevanja zgodovine ter da se zato njegovo znanje ne more primerjati z znanjem dijakov. Mirno jih popravi in naslednjo uro preveri, kaj si je kdo zapomnil. Kar si je – saj jim je Modri vse dobro razložil.

Franček Fazanček je v osnovni šoli z največjo muko prihajal na ure zgodovine, saj mu enostavno ni bila zanimiva. Vsako uro je prespal, ker je učitelj 45 minut

A odkar je na gimnaziji, ima Franček nov strah; profesorica Gama mu vzbuja grozo že s pogledom. Ne prenese je, res je ne! Gama snov razlaga, kot da je

Franček že doktoriral iz fizike in potrebuje le malo ponavljanja. Na njena vprašanja vedno odgovori narobe. Gama nanj vsuje celo vojsko žaljivih besed in ga ne le poniža pred razredom, temveč mu odpre novo travmo.

Ali mu profesorica potem razkrije pravilni odgovor? Ne. Mu snov še enkrat razloži? Tudi ne. Res je, da je nikoli ni prosil za ponovno razlago, saj Franček enostavno nima poguma – nikoli ne ve, kakšna bo reakcija osebe za katedrom. Tako zdaj Fazanček vedno molči, če je poklican k odgovoru.

Pa Gamini testi? Popoln absurd. Prvi test so pisali dan pred počitnicami in potem cele počitnice sanjali o oceni, ki so jo izvedeli šele dva tedna kasneje. Drugi test so pisali dan po počitnicah. Se vam to zdi normalno?! Kot da tisti ponedeljek po počitnicah že sam po sebi ni najtežji dan v letu – drugo uro pa še test! Človek niti zadihati ne more v miru!

Pa si pogledjmo Jelko. Jelka vsako leto težje prihaja na ure slovenščine. Čeprav je na šoli že tretje leto, muka ne popušča. Profesorica se je za njeno zaključno oceno odločila že na začetku prvega letnika – in se te

odločitve drži še danes. Vedno isto. Jelka se za spraševanje uči več dni, na koncu pa ocena nikoli ni višja od 3. Verjemite ali ne, problem ni v Jelki. Profesorica Vejica se je pač tako odločila.

Potem pa je vprašana Jelkina sošolka, ki jo profesorica gleda, kot da je vsak njen kvadratni milimeter zlato. Njene odgovore občuduje, ji veselo prikimava in vedno reče kaj lepega. Skratka, ocenjevanje je očitno drugačno kot pri Jelki in drugih sošolcih. Ta sošolka vedno dobi 5 – pa se cel razred strinja, da si je ne zasluži ali da je imela bistveno lažja vprašanja.

Kako naj se dijaki potem počutimo sprejete, enakovredne in sposobne?! O, in da o učnih listih sploh ne govorimo. Za slovenščino je Jelka kupila dva delovna zvezka – ki, mimogrede, nista bila poceni –, ker naj bi jih nujno potrebovali. No, delovna zvezka so odprli morda trikrat v celem letu, a nič zato – vaj so imeli več kot dovolj. Vsak dan je Vejica v razred namreč prinesla nov kup učnih listov. Količina se je proti testu samo večala. Mislite, da so jih rešili? Ne. Rešili so približno tretjino, ostali pa sploh niso prišli v poštev. Prazne niso bile le naloge, temveč tudi denarnice staršev, ki so kupili delovne zvezke, in gozdovi, saj dreves zaradi Vejice enostavno več ni. Jelka pa ima kljub vsemu srčno rada matematiko. Po duši sicer ni naravoslovka, a na ure rada hodi zaradi profesorja Alfa. Pogosto imajo matematiko že prvo uro, na katero Jelka včasih zamuja – je pač vozačica in žrtev jutranjega prometa. A Alfa ne komplicira. Razume situacijo in ji ne vpiše petminutne zamude, zato ga Jelka globoko spoštuje. Prepreči ji namreč dodatne prepire in pogajanja z razrednikom.

Tudi njegovi testi so humani. Še vedno težki, saj je gimnazijska matematika zahtevna, a pravično sestavljeni. Ne vsebujejo dvoumnih nalog, snov je enakomerno razporejena. Tako so tudi ocene boljše – ker je veliko več volje do učenja za test, ki je do dijaške duše prijazen.

Naj zaključimo z mislijo, da se vsake sanje največkrat začnejo z učiteljem,

ki verjame v nas, nas pritegne in dvigne na višjo raven – včasih tudi z ostro palico, ki ji rečemo resnica.

»Vrata kabineta za kemijo so vedno odprta.«

B JAKOB JERMAN, AJDA KOKALJ, DOMEN PRIMOŽIČ
F TINKARA MALI, OSEBNI ARHIV K. M.

Pridejo dnevi, ko se ti ob šestih zjutraj preprosto ne da vstati iz postelje, pa vseeno moraš. Pridejo dnevi, ko ti profesor položi šut na mizo in se začneš spraševati o svojih življenjskih odločitvah. In takrat je kabinet za kemijo vedno odprt. Tam vas čaka prijetna in simpatična oseba, znana po toplih objemih, majicah z absurdnimi citati in voditeljskem talentu – ena in edina Katja Malus.

Kdo sploh je Katja Malus?

Zelo nerada se predalčkam, a bom vseeno rekla mati, učiteljica. Ko sem bila majhna, sem bila prepričana, da bom kuharica, ker sem rada kuhala, potem sem hotela biti veterinarka, nekaj časa tudi smetarka, ker je fajn, ko se voziš tam zadaj, v nekem obdobju pa, da bom učiteljica. Fajn se mi je zdelo, da bi teste popravljala.

Obiskovali ste Gimnazijo Ledina.

Na Gimnazijo Ledina sem šla iz principa, ker je učiteljica fizike v osnovni šoli rekla, da nikoli ne bom sprejeta na Ledino. Vpisana sem bila že na vzgojiteljsko, potem pa sem dala prošnjo na Ledino in bila sprejeta.

Kako je bilo na Ledini?

Jah, nekako sem jo naredila. Mislim, če bi zdaj imela take dijake, kot sem bila takrat jaz, bi znorela. Sem bila kar delikvent, no. Imela sem tudi ukor pred izključitvijo. Moja razredničarka je bila profesorica Helena Osterman. V tretjem letniku je rekla: »Še eno

neopravičeno, pa boš letela.« En ukor mi je dal profesor Bovha, ker se nisva strinjala glede tega, ali poslovenimo imena. Mislim, da se tega ne dela, on pa kontra. Ko sem mu rekla, da je to isto, kot da bi bil on Boris Flee ... Bom rekla samo, he was not impressed. En ukor mi je dala profesorica slovenščine. Na test sem napisala, da je bila glavna junakinja motena, profesorica pa je rekla, da je želela slišati nekaj drugega. Pa sem ji predlagala, naj drugič da posebej okvirček za mnenje dijaka in okvirček za mnenje profesorice. Naslednji ukor je bil zaradi kajenja na WC-ju.

Kaj pa po gimnaziji?

Vpisala sem se na pedagoško fakulteto – biologijo in kemijo, ampak nisem uspela hoditi na fakulteto

»Nikoli nisem verjela v ljubezen na prvi pogled, ampak takrat se je čas ustavil. Zgledalo je, kot da reflektor nanjo sije.«

in delati, ker sem živela v najemu, zato sem se izpisala. Sem pa zato nabrala že kar nekaj let delovne dobe. Začela sem pri petnajstih prek študenta in delala v Sparu na blagajni, pa 12 let v McDonaldsu ... Potem sem pa pri 21 letih spoznala svojo bodočo ženo ...

Kako pa ste jo spoznali?

Bivša mi jo je predstavila. Že nekaj časa se nisva videli, pa sva šli na kavo v nek klub na Metelkovi z njeno ta novo. In potem sta rekli: »Ti bova Jano predstavili.« Oh, to je bilo tako filmsko! Nikoli nisem verjela v ljubezen na prvi pogled, ampak takrat se je čas ustavil. Zgledalo je, kot da reflektor nanjo sije. Ko je rekla: »Živjo, jaz sem Jana!«, sem jo slišala v slow motionu. Nisem nameravala ostati dolgo, ker sem imela naslednje jutro šlogarco, a sem potem vseeno ostala do treh zjutraj. In preden sem šla, sem jo ful sramežljivo vprašala za telefonsko in jo takoj dobila.

No, naslednji dan je šlogarca govorila o fantu s črnimi lasmi. Ko sem ji rekla, da so meni všeč punce, se je popravila: »Al pa punca s kratkimi lasmi.« Obnovila sem ji zgodbo prejšnjega dne in je rekla, da če v treh mesecih ne spoznam druge, je to to – dva otroka, dva psa, hiša. Hišo se čakam, vse ostalo pa je že. :)

Kako ste prišli na Ledino?

Ko je moja draga diplomirala, me je nagnala v šolo. Šla sem na pedagoško fakulteto, tokrat smer biologija in gospodinjstvo. Šlo je bolje kot v gimnaziji. Sem bila pridna. Bila sem celo predsednica študentskega sveta. Ko sem študij končala, sem šla na prostovoljno pripravništvo na Osnovno šolo Vič. Po pripravništvu so se pa tisti zgoraj dogovorili (ker so bili itak navdušeni

nad mano) in sem dobila podaljšano bivanje in laboratorij v osnovni šoli. Ravnatelj sem povedala, da sem noseča, pa je rekel: »Saj zato vam bom pa dal službo, da boste imeli porodniško.« (Ker kralj!) Potem sem videla razpis za laboranta za kemijo na Ledini in se prijavila. Razgovor sem vsaj trikrat prestavila, ker sem čakala na operacijo in so me z danes na jutri klicali na preglede. Ravnatelj mi je že na razgovoru rekel, da me bo zaposlil, čeprav je imel na mizi cel kup imen. Kasneje sem ga vprašala, kako to, da je izbral ravno mene. In za tem je ta zgodba: Ko sem na pedagoški fakulteti videla šolstvo še z druge strani, sem dobila slabo vest in šla k bivši razredničarki Heleni Osterman ter se ji opravičila. To je očitno povedala ravnateljju, ki mi je rekel: »To se mi je zdelo tako ledinsko, tako iskreno, zato si imela službo, še preden si prišla na razgovor.« Na Ledini sem tako že deveto leto, od leta 2017.

»Jaz sem zelo prijazen človek, simpatičen ... In če lahko, vedno pomagam. Saj naša vrata so vedno odprta, sicer z znakom glasno trkajte, ampak so.«

Imate raje biologijo ali kemijo?

Biologijo. Zelo rada sem imela kemijo in ful mi je šla, ampak sta se pri pripravi za kemijo zamenjala dva profesorja, zato sem imela luknje v znanju. Za maturo sem želela vzeti biologijo, ampak sem imela v tretjem letniku popravca in mi je profesorica maturo odsvetovala. Na koncu sem izbrala zgodovino.

Najljubša stvar pri delu?

Stik z dijaki. Profesorica Babič me je nagovarjala, da bi zamenjala katero od profesoric, ko bodo šle v penzijo, ampak tiste govorilne ure pa starši ... Nočem niti poskusiti. Pa profesorji si ne morejo privoščiti, da bi bili tako sproščeni, kot sem recimo jaz. Saj kdaj zavpijem na dijake, naj bodo tiho, ampak da bi bila pa profesorica ... Ne vem, meni ustreza tako, kot je. Letos so mi najljubši tretji letniki. Smo se kar povezali, sploh v dramskem krožku. Prvi letniki pa so na splošno malo po luftu. Imajo mindset iz osnovne šole, da se lahko zafrkavajo, ampak po nekem času dobijo reality check.

Izkušnja, ki jo ima zdaj dijak Gimnazije Ledina, je čisto drugačna od tiste, ki sem jo imela jaz. Tudi tega sistema »odprtih vrat« ni bilo, se pravi, da prideš do profesorja, če imaš težavo ... Ne vem, mislim, da je zdaj drugačen vajb in ta mi je res zelo všeč. Po moje je to tista »ledinskost«, o kateri ravnatelj neprestano govori na konferencah.

Ali vas dijaki kdaj spravijo ob živce?

Ja. In potem me Jadranka Simič vedno krega: »A si pozabila, kakšni ste bili vi?« Ampak nič ni narobe z vami, jaz sem zelo prijazen človek, simpatičen ... In če lahko, vedno pomagam. Vrata kabine za kemijo so vedno odprta, sicer z znakom glasno trkajte, ampak so.

»Sem zelo 'a hugging person', zelo rada dajem in sprejemam objeme.«

Vodili ste Ledinsko čestitko, do zdaj že dvakrat. Kdo je odkril vaš talent za vodenje in kako ste se ob tem počutili?
Meni se zdi, da sem že od nekdaj tak nastopač, vedno sem se rada zafrkavala. V osnovni in srednji šoli sem hodila tudi na dramski krožek. Potem pa, uf ... potunkali sta me po moje Jadranka Simič in Veronika Babič, ker sta razlagali profesorici Tamari Možina Artač, kako smešna sem. Potem je pa Tamara začela: »A boš v kakšnem skeču? Boš s Petrom Prhavcem en video posnela?« In to je šlo tako daleč, da sem lani v narodni noši pela Slovenija, od kod lepote tvoje. Moram priznati, da se mi je zdelo fajn. Misli pa sem si: »Kje ste bili prej vsa leta?« Na odru sem sicer živčna, ampak pravijo, da se mi ne vidi.

Kaj Katja počne v prostem času?

Zdaj imam novo obsesijo. Nekaj časa sem imela diamantno slikanje, potem pa sem dobila vnetje komolca ... Zdaj delam paint by numbers (pobarvanke za odrasle). Še približno 22 me jih čaka. Žena mi je rekla, da mi bo kartico vzela, če jih ne neham naročat. Pa zadnje čase so mi tatuji všeč. Zaenkrat je v planu sleeve na levi roki.

Najbolj čudna kombinacija hrane, ki ste jo jedli?

Ko sem bila majhna, smo jedli slivove ali marelične cmoke z drobtinami in sadnim jogurtom. In ko sta to ta mali dve izvedeli, sta me zafrkavali, ko pa sta poskusili, jima je bilo pa všeč. Proud mama moment. Poskusite, ful je dobro.

Night owl ali morning bird?

Morning bird zagotovo ne, night owl pa tudi ne. Jaz ob osmih zvečer komaj gledam, potem pa sem do enajstih na Instagramu. Saj vstanem, ko je treba, ampak že ko sem delala v McDonaldsu, sem imela raje popoldanske izmene. In nikoli nisem razumela ljudi, ki so govorili, da moraš vse narediti zjutraj, da imaš popoldne kaj od dneva. Jaz nimam nič od dneva, če bi šla najraje spat.

Kaj imate na bucket listu?

Ful si želim, da bi si upala kakšen bungee jumping ali pa skok iz helikopterja, ampak res nisem fan višine. Mislim, ko smo šli v Gardaland, sem bila jaz na tistih skodelicah,

ki se vrtijo na vodi. Drugače pa, da preživim puberteto svojih otrok. Če to preživim, bom preživela vse.

Najljubši kotiček na šoli?

Kabinet za biologijo. Res je fajn energija, ker se amazing razumemo v kolektivu. Za dijake so pa ti prostorčki po moje zelo lušno narejeni, siva, zelena soba, vsi dobro izkoriščeni kavči ... Zelo všeč mi je tudi zelena stena, ker je bila pač moja ideja. Zdaj se je res lepo razrasla.

In za konec, kaj želite sporočiti ledincem?

Moja vrata so vedno odprta. V tem času, ko je vse online, se mi zdi, da nam manjka pristnega stika. Jaz sem zelo »a hugging person«, zelo rada dajem in sprejemam objeme. Če kadarkoli kdorkoli potrebuje objemček ali pogovor, sem vedno tukaj.

»Res je naporno, ampak na koncu je vredno.«

B LAURA VESEL-BOGATAJ, TARA DREMELJ
F TARA KLIČIČ

Na vrh hierarhične piramide DSGL se je letos povzpela dijakinja Ajda Bolčina, ki je zasedla vlogo predsednice. O njenih vodstvenih sposobnostih ne dvomimo, saj je organizirana, delovna in prizadevna. Na ta trenutek se je pripravljala že nekaj časa in verjamemo, da bo zažarela v najboljše luči.

Kaj meniš o delovanju DSGL? Kako se med seboj razumete?
Zdi se mi, da smo zelo povezani, še posebej letos. V predsedstvu smo zelo dobri prijatelji in se družimo tudi izven šole – na ostale člane predsedstva se vedno lahko zanesem in me ne skrbi, da kaj ne bo narejeno. Zdi se mi tudi, da so mlajše generacije v dijaški sproščene, pripravljene delati in imajo inovativne ideje.

Kaj je zate najpomembnejša naloga DSGL?
Zdi se mi pomembno, da smo tu, da sprejemamo ideje ostalih ledincev in poskrbimo, da pridejo do profesorjev ter ravnatelja.

Kako je prišlo do ideje za božične nogavice?
Že lansko leto sva z Maticem Kržanom razmišljala, da bi ledincem poleg hoodiejev ponudili še kaj, ampak nisva spet želela tote bagov. Prišla sva na idejo za nogavice, ker te vsakemu pridejo prav. To idejo je na srečo podprl tudi ravnatelj.

Ali si že pred vpisom na Ledino vedela, da želiš sodelovati v DSGL?

Ne, čisto spontano pa tudi ni bilo, saj sem že v osnovni šoli sodelovala pri organizaciji šolskih dogodkov. Takrat sem ugotovila, da mi je všeč delati za druge učence in poskrbeti za njihovo dobro počutje. Ko so v prvem letniku predstavljali dijaško, sem bila takoj zainteresirana.

Kdaj si začela razmišljati, da bi kandidirala za predsednico dijaške skupnosti?

Že na začetku tretjega letnika, ampak sem priložnost za kandidaturo želela dati takratnim četrtem letnikom. Ne zdi se mi nič narobe, da kandidiraš tudi kot dijak tretjega letnika, saj imaš takrat več časa, ker se še ne pripravljaš na maturo. Morda se bo naslednje leto opogumil kakšen tretji letnik.

»Če vam je za nekaj mar, se za to potrudite in boste nagrajeni.«

Kaj se ti zdi najboljša stvar pri sodelovanju v DSGL?

Da spoznaš veliko dijakov iz nižjih in seveda višjih letnikov ter da jih lahko prosiš za nasvete in napotke. Preko dijaške pa spoznaš tudi profesorje bolj osebno, vidiš jih v drugačni luči – da so tudi oni samo ljudje. Medsebojni odnosi ti dajo še en razlog, zakaj hoditi v šolo. Vsem priporočam včlanitev v kakšen krožek, saj s tem spoznaš sebi podobne ljudi.

Kateri je tvoj najljubši dogodek?

Definitivno so to večji, zabavni dogodki, čeprav je pri njih veliko dela – Vugiji in Ledinska čestitka. Poleg tega mi je bila lansko leto priprava hoodiejev zanimiva, ampak stresna izkušnja, ker je bila večina organizacije na meni, obenem pa sem želela ugoditi vsem. Nase sem bila zelo ponosna, ko sem v roke končno dobila tisti hoodie in ko sem videla srečo ostalih dijakov. Trud se je poplačal.

Sporočilo za ledince?

Če vam je za nekaj mar, se za to potrudite in boste nagrajeni, obenem pa ne pozabite na zabavo, ker je to zelo pomembno za zdravje. Pazite, da vas ne potegne v svet ocen, ker te res niso najpomembnejše. Poskrbite sami zase, ker če nimate radi samih sebe, ne morete imeti radi drugih.

Kdo je tvoj največji vzornik?

Nimam enega samega vzornika, od več ljudi v svojem življenju poskušam prevzeti dobre lastnosti. In eden od teh je moja mami. Naučila me je, da si moram vzeti čas zase, da se soočim sama s svojimi čustvi, ker to vpliva na moje odločitve. Navdihujejo me tudi moji prijatelji s svojimi strastmi in cilji.

Največji zaplet pri delu v DSGL?

Za letošnji krst fazanov smo mislili, da imamo kviz, ampak ga v bistvu nismo imeli – vprašanja smo si izmišljevali na licu mesta. Velikokrat se nam zgodi, da se med seboj ne razumemo čisto dobro glede izvedbe, ampak se na koncu vse izide.

Zakaj si se odločila za Ledino?

Naši informativci niso potekali v živo in za to mi je bilo res zelo žal, ker sem želela priti na šolo, da začutim vajb. Na Zoomu so se mi profesorji zdeli zelo v redu, stokrat sem šla na virtualni ogled šole, ki se mi je zdela zelo lepa. Tudi lokacija je idealna, ker sem vozačica.

Ali bodo v tem šolskem letu kakšni novi dogodki?

Letošnja novost je bil jesenski teden z ledinskim stalkerjem in movie odmorom, na splošno pa načrtujemo več dogodkov, v katerih bodo lahko sodelovali vsi ledinci. To bodo manjši dogodki, ki bodo dijakom popestrili monotone, dolge šolske dni.

Kaj bi želela sporočiti bodočim članom DSGL in kaj bodočemu predsedniku?

Dijaška je zelo velika odgovornost, sploh za člane predsedstva, saj je na njih večina bremena glede izvedbe dogodkov. Moraš imeti voljo za delo. Bodočemu predsedniku pa sporočam, da je res naporno, ampak na koncu vredno, saj je sodelovanje v dijaški zelo zabavno ter zadovoljujoče.

J'accuse:

Nevšečnosti na cestah

B SARA ŠIMENC
I ZARJA PERME

Da, lanska rubrika J'accuse se nadaljuje! Prejšnje leto smo govorili o nevšečnostih (milo rečeno), ki se nam pripetijo le v določenem obdobju leta (počitnice, šolsko leto ...), v tej številki pa nam bo oči orosila tema, katere posledice na nas vplivajo vsak dan: ceste.

Vsi vemo, da so slovenske ceste v primerjavi s cestami ostalih srednjeevropskih držav prava polomija. Nekateri menijo, da zaradi same infrastrukture, ki ponekod res ni v najboljšem stanju, drugi pravijo, da smo problem mi, ljudje, redki pa se poslužujejo celo teorije, da obstaja neka višja sila, ki nam povzroča te razmere ter se nam ob kislih obrazih in slabi volji prav nemarno smeji.

Že nešteto ubogih duš je postalo žrtev teh nevšečnosti, zaradi katerih ne vemo, ali bi se temu smejali ali bi bil primernejši jok. Ljudje zamujamo, smo pod stresom, pretresljiva statistika pa je ta o številu preminulih v raznih prometnih nesrečah.

Današnji članek pa ni namenjen posledicam, temveč vzrokom, zaradi katerih te nevšečnosti sploh nastajajo.

Najprej se posvetimo problemu, ki problem sploh ne bi smel biti: vreme. V Sloveniji se zdi, da kadarkoli z neba pade ena sama samcata kaplja dežja ali nemara celo kakšna snežinka, pride do kolapsa sistema. No, res je razlika med sončnim vremenom in snežnim metežem, a vremenska napoved kratkotrajnih ploh v resnici ne bi smela zaskrbeti nobenega že bolj ali manj sistemsko raztresenega gimnazijca.

Naslednji problem smo seveda ljudje na poti v možganski bankrot. Neverjetno je, kaj vse počnemo na cestah. Vsem se nam mudi, a nekateri zaradi strahu pred zamudo počnejo nevarne manevre, ki nemalokrat vodijo v prometne nesreče. Nekateri to počnejo celo pod pretvezo, da je hoja po tanki liniji med življenjem in smrtjo neverjetno kul. Nekateri pa preprosto ne sledijo več svetu, saj jih zanima le njihov osebni čip – telefon. No, prometne nesreče pogosto povzročijo zaprtje dela ceste, kar vodi v še bolj zgoščen promet, voznike pa dela živčne in radovedne. Ti raje od preučevanja razmer na svojem voznem pasu čas in pozornost namenjajo opazovanju raztreščenih avtomobilov in ugotavljanju, ali se je karamboliranim avtom sprostila zračna blazina. Lahko

si samo mislimo, kaj se zgodi zatem, in krog cestnega življenja je izpolnjen.

Naslednji problem so tovornjaki. Ti se sicer pojavljajo predvsem na avtocestah, a zato niso nič bolj prikladni. Slovenija je pač tranzitna država, a to ne odtehta dejstva, da bi morala ravno zato poskrbeti za boljšo infrastrukturo. In tu se že pojavi naslednji problem: gradnja. Da, to je le še en propadel sistem, pred katerimi si zatiskamo oči. Ne samo, da infrastrukture ne obnavljamo dovolj pogosto, temveč tudi načrtovanje in dela trajajo preprosto predolgo. Na primer, na odseku med Domžalami in Šentjakobom so se konec septembra pričela dela za razširitev avtoceste in celo gradnjo tretjega voznega pasu, kar bo trajalo do konca leta 2027. To na žalost močno vpliva na tamkajšnji promet, ki je nevzdržno zgoščen. Vidite, kam pes taco moli? Ceste nas prej kot na ceste spominjajo na novoletne jelke, ki jih avtomobili krasijo s tisoči rdečih lučk, te pa v primeru nizanja v pravem razmerju postanejo že kar simbol gneče.

V nadaljevanju preberite še nekaj izjav dijakov, katerih izkušnje jim bodo za vedno ostale v spominu.

Razmere na cestah v dežju ali snegu

- Ob najmanjšem kapljanju se vse ceste zabašejo. Pol ure od glavne do Gosposvetske. Pogreb.
- V šolo se vedno peljem s kolesom in se mi prav lepo smeji, ko prehitevam avte v koloni.
- Šel sem v šolo in je name s strehe priletel kup snega. Bil sem moker in prestrašen. 9/10
- Do vstopne postaje za bus sem postala in se identificirala kot snežak.
- Lahko se pelješ uro pa pol na relaciji, k drugač traja 40 minut.
- Ob treh sem ujela bus, ka nej bi pelu ob 10.45.
- Greš normalno od doma in zamudiš na tretjo uro.

- Busi se kr ne premikajo.
- V dežju noben avto ne zna vozit.
- Prideš v šolo z mokrimi hlačami, ker te avto zalije.
- Obup pač, avtobusi stojijo pri miru tok časa, da že misliš, da bi blo hitrej, da greš peš.

Nevšečnosti na cestah zaradi gradbenih del

- V enem dnevu 3 ure pa pol na busu. #lovelpp
- Na Dunajski cesti sem se stepel z delavcem.
- Groza.
- Ko sem hodila po cesti, me je delavec na njej začel osvajat. Sicer je bil kar luškan, a sem šla dalje.

Nori manevari soudeležencev v prometu

- Pešci, ki hodjo po kolesarski.
- Na Vrhniki sestro zbil kolesar na pločniku – en meter stran od kolesarske steze.
- Na poti v šolo me je zbil gaser na e-skiroju. Za opravičilo mi je dal dve fugi. 10/10
- Po pločniku so se vozili gaserji v bmwu in se drli: Pazte, punce, tle mamu mi prednost! (v gaserskem naglasu)

Na Ledini nisi edini: V mislih 90 kg, v resnici pa 47 kg

I SARA KOLMANČIČ RAZTOČNIK

»Ubila sem jo.«

Zakaj se po izrečenih besedah počutim tako svobodno? Res je, da je po letih skrivanja, laganja in načrtovanja končno vsega konec. A kako se lahko s krvjo na rokah počutim srečnejšo kot otrok v peskovniku? Je to le val adrenalina, ki plava v moji glavi? Negotovo se obrnem proti senci, sedeči na belem stolu, in čakam na zaključne besede.

»Vedi, da sem nepopisno ponosna nate. In ne skrbi, vse bo ostalo med nama.« S solznimi, a srečnimi očmi se obrnem proti vratom. Ko stopim iz sobe, v njej puščam truplo in sotorilca. Ne bom se vrnila. Nikoli.

Kdaj se človek začne zavedati svojega telesa? Novorojenčki naj bi se pri treh mesecih začeli zavedati samih sebe. Vedno me bo zanimalo, kako smo to sploh izvedeli. Slišala sem že, da zares začutiš svoje telo med prvim spolnim odnosom in po njem. Ampak ta teorija mi tudi ni preveč obetavna.

Kdaj sem se sama začela zavedati, da ima telo neko obliko, neko težo, neka znamenja ...? Mami mi pogosto pripoveduje, kako sem jo kot majhen otrok spraševala, kdaj bo meni zrasel lulček. Odraščala sem s starejšim bratom in kot pri vseh ostalih stvareh mi je bil vzor tudi pri tem. Ko je mami rekla, da sama nikoli ne bom imela lulčka, sem se zjokala. Torej sem že pri rosnih dveh, treh letih prelivala solze, ker moje telo ni bilo enako telesu nekoga drugega. Vem, smešno, ampak ko na to gledam pri sedemnajstih, je pomen za tem malce globlji.

Težko določim trenutek, ko mi je v glavi kliknilo, da sem debela. Da moram shujšati. Da sem nagnusna za pogledat. Vem le, da sem v devetem razredu nehala jesti šolsko hrano in si v šolo nosila pripravljeno doma. Vsem sem rekla, da mi šolska hrana pač ni všeč in da mi mami z veseljem pripravi malico. Mami za to sploh vedela ni. Vsak večer, ko se je kuhinja spraznila, sem si čisto tiho pripravila malico za naslednji dan. Pa ne neke obilne hrane – po navadi sem si vzela dve riževi ploščici, solato ali pa proteinsko tablico. In na tem sem živela do kosila. Starša sta mi plačevala šolsko kosilo, položnica je prišla vsak mesec enaka in to je bila zame popolna krinka, da sem lahko skozi dan šla brez kosila, ne da bi kdo opazil. In s tem se je vse začelo. To je bil konec mojega otroštva in začetek misli, ki me bodo spremljale vse do smrtne postelje.

Eureka sem doživela, ko sem slišala za ketodieto. O, kako enkratna stvar! Vse, kar moram narediti, je, da se izogibam ogljikovim hidratom. Džabe. In nekako mi je uspelo furati to dieto več mesecev, z izjemo družinskih kosil čez vikende. Ampak zakaj ni bilo videti razlike? Do vate bi morala biti suha! Nihče ne bo pozoren na vse nagrade, pohvale in priznanja, ki jih bom dobila – vsi bodo gledali le moje okroglo, ogromno, nagnusno telo. Zato sem si pod obleko nadela oblikovalne hlačke, da vsaj malo skrijejo moj špeh. Takrat sem imela 47 kilogramov.

Pa pride poletje. Sezona kratkih hlač, crop topov in kopalk. Pekel. Dva tedna sem preživela v kampu, kjer si obdan

s skoraj golimi telesi. Sama se jim seveda nisem pridružila. Kako mi je uspelo, da v dveh tednih nikoli nisem oblekla kopalk? Easy. Prvi teden in nekaj dni »sem imela menstruacijo«, tako zelo močno in dolgo. Oh, boga jaz. Preostale dni pa sem »začela kašljati«, zato je bolje, da ne grem v vodo, kajne? Potem pride avgust. Situacija se je kar poboljšala. Itak sem vsak dan na morju intenzivno na skrivaj telovadila v baldahinu, zato je telo zdaj bilo že skoraj popolno. Slabih 46 kilogramov. Dobila sem malo več samozavesti, nosila crop tope ter celo tudi kratke hlače!

Pride prvi letnik – učenje, malo spanca, vse manj časa. Ni časa za telovadbo, je pa čas za prigrizek. Ampak s šolo pride toliko drugih skrbi, da sem na vse ostalo kar malo pozabila. No, ne čisto. Še vedno si nisem privoščila pice, burgerja, jufke ...

Ko sem izbirala malico, še vedno nisem gledala na to, kaj imam rada, ampak kaj je najmanj kalorično. Še vedno sem pred vsakim ugrizom videla podobo sebe, kako se jokam v kopalnici, medtem ko se gledam v ogledalo in »šlatam« za trebuh ...

Ampak najhujši del je s prihodom šolskih skrbi odšel. Nisem se več jokala po vsakem obroku. To je bil napredek. Vsaj tako sem mislila, dokler nekega večera v mojo sobo nista prišla starša. V roki sta imela časopis. Predala sta mi ga in mi naročila, naj ga preberem. Mislila sem, da je to vse in da bosta zdaj odšla. Ne – ostala sta v sobi in čakala, da začnem brati. Naslov članka je

bil »Moja hčerka ima anoreksijo«. O, fino. Pa grem s solznimi očmi prebrat tiste besede. Govoril je o tem, kako je mati svojo hčerko več tednov opazovala in opazila, da si je po vsakem obroku umila zobe. Da je vsak večer brez izjeme telovadila. Da je bila vsak dan zaspana in bleda, sladkarije pa so v kuhinji ostale na istem mestu. Da kar naenkrat ni več marala polovice jedi. Da je imela neredno menstruacijo.

Pogledam mami in očija, ki čakata na mojo reakcijo. Jaz je ne dam. Jo pa da moja mami – sesuje se na tla in začne jokati. Oči se za trenutek obrne stran, in ko me ponovno pogleda, na njegovem licu vidim kapljo. Okej, to je to. Pogruntala sta me. Sledil je dooolg pogovor, ki se je končal z nenehnimi prošnjami, naj grem na terapijo. Moj odgovor je bil vedno isti in tako se je pogovor končal.

Doma nisem imela več izgovorov, da ne bi jedla ali da sem že nekje jedla. Ne. Vsak dan sem ob dveh morala biti doma, da sem pred občinstvom staršev pojedla svoje kosilo. Mogoče sta mislila, da sta izmuzljiva, a ni mi

bilo težko opaziti njunega truda pri kuhanju čim bolj kalorične hrane. Nisem imela druge izbire, kot da pojem cel krožnik.

Hvala, mami in oči, da sta mi želela pomagati, a situacija se je s tem samo poslabšala. Spet se je bližalo poletje – torej je bilo treba spet »lockinat« s telovadbo. Ampak to ni bilo dovolj. Pride spet julij, pride spet naš kamp. Tja že od nekdaj hodim z babico, zato sem ji že na poti povedala, da imam manjše težave in da mogoče ne bom tako veliko v morju kot preostala leta. Ni me spraševala nič več. Mislila sem, da bom spet brez večjih težav preživela ta dva tedna. Dokler se nisem začela ponoči zbujati, se stiskati za svoj špeh in tiho jokati. Ko se mi je to ponovilo že peto noč, sem ob treh zjutraj vzela telefon in mami napisala: »Lahko mi najdeta psihiatra. Rada te imam.«

Čez mesec dni sem imela prvi obisk pri psihiatrinji. Nora izkušnja. Pridem v čakalnico, kjer že sedi mlajši gospodič. Ni videti ravno zdrav. Brezizrazno gleda v belo steno, sploh ne vem, ali je mežikal, in si

najprej trese nogo, potem roke, nato glavo. Kam sem jaz prišla? No, ampak očitno tudi jaz nisem bila čisto zdrava. Pripisali so mi zmerno do hudo depresijo, motnje hranjenja in anksioznost. Psihiatrinja mi je rekla, da obstaja velika možnost, da nisem plodna, saj moja pretekla dejanja mogoče niso bila ravno pametna za moje telo. Dobila sem recept za svoje prve antidepresive in s težkimi nogami odšla iz tiste bele sobe.

Od takrat je minilo že več kot leto dni. Ali sem bolje? Ja. Ko sem lačna, dejansko pomislim na to, kaj bom jedla, in ne na to, kako se bom pred tem zamotila. Ampak ali sem zdrava? Ne. Nikoli ne bom. Danes sem si že trikrat prečerkirala telo v ogledalu, pa nisem bila nikoli zadovoljna s sliko. Ampak taka je zdaj moja realnost. In žal mislim, da vedno bo.

Ja, sem bolje. Veliko bolje. Ampak nisem v redu. Si bom pa do konca življenja hvaležna, da sem tisto noč ob treh zjutraj staršem poslala sporočilo. S tem sem preskočila najvišji zid svojega življenja in ubila ta strah v svoji glavi. Hvala.

Anoreksija je kompleksna duševna motnja, ki preplavi celotno posameznikovo funkcioniranje in zahteva dolgoletno celostno obravnavo posameznika ter družine. Veseli nas, da je dijakinja našla moč in staršem dovolila, da pokličejo psihiatra, ter obiskala strokovno pomoč. Želimo ji, da še naprej vztraja pri skrbi zase, raziskovanju svojega notranjega sveta in iskanju ljudi, stvari, idej in hobijev, ki ji pomagajo, da je malo lažje. Včasih traja okrevanje dlje časa, a smiselno je vztrajati in po mladostništvu pride obdobje zgodnje odraslosti, ki prinese bolj umirjena čustva in večjo psihološko stabilnost. Tako kot poje Frank Sinatra: »The best is yet to come«.

V kolikor tudi sam/-a doživljaš kakršnokoli stisko, se prosimo obrni na starše, sorodnike, svetovalno službo, razrednika/razredničarko ali odraslega, ki mu zaupaš.

»Nikoli se nisem videl kot igralec. To sem postal čisto spontano.«

B EVA ARHAR, LAURA VESEL-BOGATAJ, DOMEN PRIMOŽIČ
F TINKARA MALI, NEJC ŠTRAKL

Z bivšim ledincem Tadejem Piškom, igralcem in direktorjem ter umetniškim vodjo zavoda Godot, smo se pogovarjali o – vsem. V iskričnem pogovoru nam je zaupal, kako je bilo na Ledini, kako je pristal v igralskih vodah, s kakšnimi dvomi se je spopadel na začetku kariere in kaj mu danes pri delu ter v življenju pomeni največ.

Decembra je v gledališču verjetno zelo pestro. Ali sploh uspete uživati v božično-novoletnih praznikih?

Decembra imamo v teatru res vedno ogromno dela, a na božični večer si vzamem prosto. Se je pa že nekajkrat zgodilo, da smo imeli 25. decembra premiero. Za novo leto pa, če slučajno nimam predstave, raje spim in imam svoj mir.

Za novo leto ste torej doma?

Zelo rad sem doma. Lani smo imeli v Špas teatru celo dve novoletni predstavi. Domov sem prišel ob enajstih, žene in otroka ni bilo doma, tako da sem ob petnajst čez enajst že spal.

»Na sprejemnih izpitih me ni brigalo, ali bom sprejet. In to je bila moja prednost.«

Kako se spominjate srednješolskih let na Ledini? Imate kakšno zanimivo anekdoto?

Kot se spomnim, sem bil tak geek. Malo buckast. Nosil sem jopice na zadrgo, ki sem jih naročal po katalogih, takrat se je to še delalo. Po nekaj pranjih so se skrčile in jaz sem bil tisti mali pametnjakovič s smešno jopico. Vem, ker se me drugi tako spominjajo. Moja žena je tudi ledinka. Ko sva se kasneje spoznala, mi je rekla: »Ti si tisti mali, ki je imel vedno tisto jopico!« Očitno sem pustil vtis.

Anekdota z angleške mature: Ravno med slušnim delom se zgodi prometna nesreča in nekdo začne noro trobiti. Mi poslušamo posnetek, zunaj pa biiiiiip. Profesor reče, da ni panike, saj bomo poslušali še enkrat. In ravno pri drugem poslušanju mimo pripelje reševalno vozilo –

nino, nino. Hvala, Ledina, omogočaš popolne pogoje za opravljanje mature.

Drugače sem pa vedno plonkal in me nikoli niso dobili. Točno smo vedeli, pri katerih profesorjih moraš biti bolj pazljiv. Pri nekaterih si imel A4-list pod testom, pri drugih si listke skrival v rokave.

Pri katerem predmetu ste največ plonkali?

Pri francoščini. Vse sem imel na listkih.

Zakaj ste izbrali ravno francoščino?

Takrat se mi je to zdelo pametno. Ampak realno, če bi imel nemščino, bi tudi plonkal. Ne moreš znati vsega. Imaš sedem, osem predmetov na dan, tri teste na teden in spraševanja ... To je preveč. Menim, da ne moreš imeti enakega zanimanja pri vseh predmetih. Ti pa gimnazija da splošno razgledanost, kar je tudi njen namen.

Je bil takrat na Ledini že dramski krožek?

Je bil, ampak jaz nisem sodeloval. V Pionirskem domu sem hodil na dramski krožek, poleg tega sem sodeloval v šolski improligi in to mi je zadostovalo. Nikoli se nisem videl kot igralec. Ob petkih zvečer improliga, druženje z dijaki iz drugih gimnazij, to mi je bilo top.

Kaj ste takrat mislili, da boste postali?

Prihajam iz družine pravnikov. Od malega se je govorilo, da bom odvetnik in prevzel mamino pisarno. In sem to sprejel. Na dramskem krožku so mi rekli: »Daj, pojdi poskusit na akademijo.« In sem šel, brez pritiska. Sprejemni izpiti so živčna vojna, mene pa ni brigalo, ker sem imel plan B. In to mi je pomagalo. Sprejeli so me v prvem krogu in moje življenje je zavilo čisto v drugo smer. Družina me je podpirala, razen dedka, ki je mislil, da so igralci pijanci. Ko pa je videl mojo prvo predstavo, je jokal v prvi vrsti. Od takrat je bil tudi on ponosen name.

Bi rekli, da ste spontani?

V enih zadevah zelo, v drugih manj. V življenju sem spontan, ampak v gledališču vse delam s premislekom. Bolje bi bilo, če bi kdaj šel skozi zadeve bolj spontano.

Kateri profesorji so vam ostali v spominu?

Moja razredničarka je bila Ksenija Terlav. Vedno sem imel rad zgodovino, imel me je Boris Pavliha. Meni je bil the best. Vsi so se ga bali, midva pa sva se razumela. Hotel je, da razmišljaš. Matematiko me je imela Majda Gresc, telovadbo pa Blanka Tomac. Ona ima gotovo kakšno zgodbo o meni, saj nisem rad telovadil. Na Taboru sem se skrival za drevesi, prepričan, da me ne vidi. Seveda me je. Kemijo me je imel Darko Košič, fiziko Ruben Belina,

biologijo Ina Kretič – bila je strah in trepet. Ko sem pred nekaj leti dobil vugija, je bilo zelo zanimivo. Ko sem se takrat pogovarjal s profesorji, jih kar naenkrat nisem več videl kot profesorje, ampak kot ljudi, ki so duhoviti in res fajn. In so se mi kar malo zasmilili, ker morajo vedno prenašati te najstnike. Pred kratkim sem na eni izmed predstav v občinstvu videl Ino Kretič. Po koncu mi je poslala SMS s čestitko. V bistvu profesorji, ko končamo gimnazijo, spremljajo naš razvoj.

Kje ste jedli malico?

V šolski kuhinji ali v avli. Velikokrat pa sem si sendviče kupil na Bavarcu.

Kdo je bil vaš največji vzornik v otroštvu?

Dedek. Nanj sem bil zelo navezan in name je imel velik vpliv. Danes, ko imam svojega otroka, vidim iste vzorce.

Kateri dogodek v karieri vam je najbolj ostal v spominu?

Po akademiji sem veliko igral v različnih gledališčih po Sloveniji. Začel sem v ljubljanski Drami, potem pa šel za eno leto v Dramo Maribor. Kot mlad igralec si zelo neizkušen, nimaš samozvesti.

V Mariboru sem delal z režiserjem, ob katerem sem imel občutek, da ne znam nič. Razmišljal sem, da sem zgrešil poklic, in to me je čisto uničilo. Premiera je bila slaba in bil sem prepričan, da je to bila moja zadnja vloga v življenju. Ker pa sem bil pogodbeno vezan na nek projekt v Narodnem gledališču Trst, sem rekel: »Okej, grem v Trst še to oddelat, potem pa konec z igranjem.« A v Trstu sem delal z režiserjem, ki me je podpiral, in naredili smo fenomenalno predstavo. Tako sem spoznal, da se moraš v teatru imeti fajn.

Kako se je vaše ustvarjanje spremenilo?

U, zelo. Sprva sem delal za različna gledališča, nato pet let v Narodnem gledališču Trst. Leta 2019 sem dal odpoved. Motilo me je, da nimam vpliva na predstave. Ustanovil sem svoj zavod, kjer delamo prestave za odrasle in otroke. Zdaj delam z ljudmi, ki jih izberem sam. Je sicer več organizacije in več odgovornosti, odgovoren sem na primer za plačo desetih sodelavcev, ampak ne bi zamenjal za nič na svetu.

Katera dramska zvrst vam je najljubša?

Komedije, a tudi resne drame. S sodelavci smo naredili dve odlični, a zahtevni predstavi, nagrajeni na Borštnikovem srečanju, kjer se podeljuje najvišje nagrade v gledališču v Sloveniji, ampak tega recimo nismo uspeli prodati

kulturnim domovom po Sloveniji. Realnost je taka: prodajajo se komedije in otroške predstave. To omogoča preživetje. Otroške predstave imajo tudi več kot sto ponovitev, nagrajena predstava En k te gleda, narejena po Kafkovi Preobrazbi, pa je dosegla dvajset ponovitev.

Kaj vam pomeni igra zunaj službe?

Nič. Doma to odmislim.

Ali v gledališču uživate?

Zelo. Ampak postavil sem meje. Hočem imeti družino, prijatelje. Služba ne sme požreti vsega.

Če bi lahko ustvarjali s komerkoli iz igralske industrije, kdo bi to bil?

Robin Williams, saj je bil eden izmed največjih igralcev. Mislim, da je bil ena najbolj talentiranih oseb, kar smo jih imeli. Če pa gledamo slovensko sceno, sem pa z večino že delal.

S kom pa vam je bilo najboljše delati?

Ko dalj časa delaš predstavo ali serijo, si z istimi ljudmi vsak dan in seveda se povežeš. Misliš, da si našel dosmrtno prijatelje. Potem pa pride nov projekt in z njim novi ljudje. A so vezi, ki ostanejo. Ko smo snemali Reko ljubezni, sem prvič delal z Marjano Breclj, igrala je mojo babico. Neverjetno sva se ujela, še danes sva prijatelja. Enako je z Laro Komar.

Kaj pa sinhronizacija?

Rad jo delam, ampak samo kvalitetno, profesionalno sinhronizacijo. Nekoč sem moral kar sam sinhronizirati sedem volkov – seveda se je slišalo, da to dela ena sama oseba. Res ni bilo dobro. Zato zdaj večinoma delam na RTV-ju, kjer imajo režiserja, ki nas usmerja, kvaliteten prevod ... In to mi je zabavno.

Najljubši sinhronizirani lik?

Najraje sinhroniziram like, kjer ne govorim s svojim pravim glasom. Sinhronizacija ni tako enostavna, kot se morda zdi. Pravo stvar moraš povedati točno ob istem času, kot je glas v originalu. Če torej lik odpre usta, se mora pri tebi slišati kak A ali O, da je zadeva prepričljiva. Najraje igram negativce, ker sam nisem tak in si tako res lahko dam duška.

Povejte kaj o sodelovanju z Jernejem Čampljem.

Skupaj igrava v Ukročni trmoglavki, kjer odigra kar 37 likov. Ideja je nastala iz pogovorov o tem, kako razširjen je danes stand-up. To je obrt, ki je jaz ne obvladam, saj stopiš na oder z mikrofonom in govoriš. Pri gledališču imaš kostume, like, tekst, režiserja, celo gledališkost ... In sva rekla: narediva predstavo, kjer bova izkoristila prav to igralsko virtuoznost, torej preobleke, like, tempo. Napisali smo priredbo Shakespearjeve Ukročne trmoglavke. Razlog, zakaj je nastalo 37 likov, je precej absurden: že zelo zgodaj smo morali objaviti plakate in

promocijski material, še preden sva predstavo zares imela napisano. In sva rekla: »Imejva ogromno likov. Recimo 37.« Kasneje sva to seveda preklinjala, danes pa je to ena glavnih for predstave. Imava celo gumb, ki šteje like, ko pridejo na oder.

V gledališču moraš vedno nekaj sporočiti. Vedno se moraš vprašati, zakaj nekaj uprizarjaš, tudi če je komedija. Ukročena trmoglavka je po mojem mnenju eden najbolj šovinističnih besedil v svetovni dramatik. Glavni lik svojo ženo kaznuje z odvzemom hrane, spanca in svobode. Na koncu ima ona monolog, ki je za današnja ušesa naravnost strašljiv: kako mora biti ženska pokorna možu. Nama se je zdelo pomembno to obrniti. Seveda je predstava komedija, se smejimo, ampak sporočilo je jasno: ženska ni samo enakopravna, ampak močna. In to je bilo zelo dobro sprejeto.

S katerim likom, ki ste ga igrali, bi zamenjali življenje?

Z veseljem bi za kakšen dan stopil v čevlje Nika iz serije Ja, chef. Samo zato, ker je popoln debil. Brez filtra, brez občutka za druge. Čisto iz študijskega vidika me zanima, kako bi bilo biti tak.

Kako se soočate s kritikami?

Pred kratkim je po predstavi do mene prišla direktorica kulturnega doma in mi rekla, da ji predstava, v kateri tudi sama igra, ni bila všeč. Vsi so bili šokirani, meni pa je bilo super. Raje imam, da mi nekdo to pove v obraz, kot da govori za hrbtom. Dejstvo je, da vse ne more biti všeč vsem. Seveda malo zaboli, sploh če si v projekt zelo vpleten in si sam napisal tekst, ampak se navadiš. Ljudje smo pač bolj občutljivi na kritiko kot na pohvalo.

Imate kakšne posebne načrte za igralsko kariero?

Zadnja leta me zelo zanima kombinacija gibalnega in klasičnega gledališča. Naredili smo prvo otroško burlesko pri nas in odziv je bil izjemen. Igramo jo na festivalih po tujini. Zdaj me zelo vleče tudi burleska za odrasle v slogu Charlieja Chaplina, se pravi brez besed, samo z glasbo in izrazitim gibom. To me res zanima.

Se vam kdaj zgodi zastoj idej?

Seveda. In takrat čakaš. Bereš knjige, opazuješ svet. Včasih imaš pet idej naenkrat, včasih nobene. Vsaka ideja ima svoj rok trajanja, in ko ta mine, je konec. In s tem sem se sprijaznil.

»Če napišeš, igraš in tržiš predstavo, je to tvoj otrok — in kritika zaboli.«

Kako preživljate prosti čas?

Če bi bilo po moje, bi ležal na kavču in bral knjige, v resnici pa se večino časa valjam po tleh z otrokom in igram z lego kockami.

Najljubša knjiga?

Zarota bebcev. Izjemna knjiga o človeku brez filtra in njegovem pogledu na svet. Zelo priporočam.

Katerega avtorja bi priporočili ledincem?

Eden mojih najljubših avtorjev je Kafka. Absurd, groteska, domišljija brez meja, hkrati pa vsebuje zelo aktualne teme.

Zabavno dejstvo o vas?

Zelo rad popravljam kolesa. Nekaj časa sem na akademiji dodatno služil s tem. Popravljaj sem kolesa polovici ljubljanske Drame.

Ali delate tudi scenografijo?

Ja. Doma imam delavnico in včasih scenografijo naredim sam, posebej pri manjših projektih.

Olimpija pizza burek, ja ali ne?

Ja. Ker smo po žurih vedno hodili tja. Pa ker je najboljši.

Najbolj neumna stvar, ki ste jo kupili?

Okrašen gusarski kozarec za petletnega sina, kupljen prek spleta za osem evrov. Pride paket in ga odpreva – not pa kos plastike z nalepko, torej 2D-kozarec. Sin se je režal, jaz pa tudi.

Katere vrline najbolj cenite?

Odkritost. In to, da se v gledališču znamo skregati, a si potem ne zamerimo. Komunikacija je ključna.

Nasvet za ledince?

Ne jemljite profesorjev preveč resno, tudi oni so samo ljudje. Pojdite na dramski krožek, saj je odlična šola za življenje. Malo manj resno jemljite svet. Vse mine.

Francozi vse počnejo počasi – razen govorijo

B NINA BREZNIK

F NINA BREZNIK

Ko sem odhajala na tritedensko izmenjavo v Francijo, s sabo nisem nosila samo nekaj kilogramov pretežkega kovčka, temveč tudi upanje, da bom končno zares živela v jeziku, ki ga toliko let občudujem. In točno to se je tudi zgodilo.

Francoski dnevi so me takoj presenetili s svojo počasnostjo. Ne tisto lenobno, utrujeno, ampak živahno, veselo počasnostjo, ki jo poznajo le Francozi, tisto, ki ti da občutek, da je življenje dolga, dobro pripravljena večerja, v katerih so oni taki mojstri. obroki trajajo skoraj tako dolgo kot filmi. Sprehodi niso namenjeni temu, da prideš od ene točke do druge, ampak da med potjo zares vidiš vse, kar je vmes. Francozi nikoli ne delajo več stvari hkrati. Ena je dovolj – in zanjo si vzamejo čas, v njej uživajo.

Toda med to harmonijo počasnega življenja obstaja en sam trenutek, ko se francoska časovna logika popolnoma podre: ko začnejo govoriti. V trenutku, ko odprejo usta, se začneš spraševati, kam so izginili ljudje, ki so le nekaj minut prej za kosilo porabili uro in pol in ki so za pot, ki bi jo povprečen Slovenec opravil v desetih minutah, potrebovali dobre pol ure. Francozi namreč govorijo neizmerno hitro, in ko uporabijo trinajst različnih izrazov za eno in isto stvar, od katerih ti ne poznaš niti enega, to ne pomaga pri živčnem zlomu, na robu katerega si se znašel. Nato pa se v nekem trenutku (takrat ko tako ali tako nimaš več dovolj energije, da bi se potrudil) zaveš, da ti ni treba razumeti vsake besede, da bi razumel človeka, da za ustvarjanje prijateljstev ni potrebno obvladati istega jezika in

da so napake pri učenju tujega jezika ne samo dopustne, temveč celo zaželeni, kajti to je znak, da napreduješ in se učiš. Največji kulturni šok pa ni bil povezan z jezikom, ampak s francoskim šolskim sistemom. Francozi pouk začnejo ob osmih zjutraj (kar je za dijake Gimnazije Ledina sicer nekaj, o čemer lahko le sanjamo), a se začetno veselje, da lahko spiš nekoliko dlje, hitro konča, kajti Francozi v šoli preždiijo veliko večino vsakega dneva v delovnem tednu. Pouk se namreč konča šele ob 17.30. Vmes ni dolgih odmorov, razen seveda, kot se za Francoze spodobi, tega za kosilo, ki traja dobro uro in pol, vsak dijak pa dobi topel obrok z več hodi, ali pa odmora, ko profesor na uro zamudi deset minut, ker je bil na čik pavzi.

Filozofija pa? Obvezna za vse, tako vsa leta gimnazije kot tudi na maturi. Ne

glede na to, ali si bodoči inženir, profesor ali kirurg. Včasih sem se spraševala, kaj je težje: poslušati razlago eksistencializma v francoščini ali ostati buden po štirih urah neprekinjenega pouka. Odgovora še vedno nimam.

Naučila sem se tudi, da se za mnoge francoske dijake šolski dan ne zaključi s koncem pouka, saj ko odzvoni zadnji zvonec, se jih kar lep del odpravi v internat, ki stoji na šolskem posestvu. V internatu se življenje dogaja na hodnikih, na dvorišču pred šolo, kamor te naženejo vsak dan po večerji ne glede na vreme, v sobah in med poznimi večerjami, katerih glavni cilj nikoli ni zares hrana. Tam se pogovarjaš, spoznavaš ljudi in ugotoviš, da se prijateljstva ne rodijo v popolnosti, temveč v nerodnosti – v trenutkih, ko ti zmanjka besed, ko se kregaš, ali je pravilno »chocolatine« ali »pain au chocolat«, ali ko se izgubiš na poti v svojo sobo, v kateri bivaš že teden in pol.

In potem pride trenutek, ko ugotoviš, da se spreminjaš. Da si prvič nehal razmišljati pri vsaki povedi, ali je slovnično pravilna. Da te glava sicer boli od toliko francoščine, a te to več ne straši. Da zmoreš izreči svoje misli, četudi izredno okorno in počasi. Da imaš občutek, da te ta jezik s svojo hitrostjo, melodijo in zahtevnostjo kljub vsemu sprejema.

Največ pa sem se naučila prav iz tistega, kar ni bilo preprosto. Da izmenjave niso samo lepi sprehodi po Toulouseu in večeri ob reki Garoni, ampak tudi utrujenost, izgubljenost, domotožje in trenutki, ko se vprašaš, ali sploh zmoreš. A prav te trenutke začneš najbolj ceniti, ker veš, da so del tebe in da si jih, kljub temu da ni bilo najlažje, nekako uspel preživeti.

Ko sem zadnje dni sedela na bregu reke in opazovala Francoze pri pikniku v sredo ob enih popoldne (še ena stvar, ki jo srečaš le v Franciji), sem razumela, da se ne poslavljam samo od kraja. Poslavljam se od ritma dneva, ki ga doma ni. Od ljudi, ki so me naučili veliko več kot le slovnico. Od jezika, ki sem ga prej občudovala le od daleč, skozi knjige, besedila in podcaste, a ga zdaj nosim v sebi, z napakami vred, pa vendar tako polnega spominov in lepih trenutkov.

Francozi vse počnejo počasi – in s tem človeka naučijo, kako dragocen je vsak trenutek, ki ga živiš z odprtimi očmi, kako in kdaj življenje zares dobi smisel. In ko sem se vračala domov, s seboj nisem prinesla le tekoče francoščine, ampak tudi občutek, da sem stopila

korak bližje svojemu cilju. In da sem med počasnimi kosili, dolgimi dnevi in prehitro izgovorjenimi stavki spoznala nekaj neverjetnega: da sem se med učenjem jezika naučila nečesa veliko bolj pomembnega. Naučila sem se živeti.

Profesorji

- »Svet bi bil bolj pošten, saj otroci in mladostniki niso tako pokvarjeni.« Sara Abrahamsberg
- »Bi podpisala, da bi vladali, saj bi blo zelo zabavno, ker bi se otroci samo s sladoledom ukvarjali.« Lea Meserko
- »Radoživo, igrivo, sproščeno ... kjut!« Matjaž Dlouhy
- »Veliko bi blo čokolade, bonbonov in unicornov.« Anja Vidmar

Dijaki 1. letnika

- »Use ilegalno bi postal legalno.«
- »Bile bi inovativne ideje, ampak brez strukture.«
- »Neumnejši spori, ampak se ne bi reševal tok nasilno pa brutalno.«
- »Vse bi propadlo.«
- »Nič ne bi deloval.«
- »Cel dan bi gledal TV in ne bi nič jedli.«

Kako bi de če bi ga vo

B TINKARA KNEZ, IRA CIRIKOVIĆ

Dijaki 2. letnika

- »Veliko bi spali.«
- »Anarhija bi bila.«
- »Bolš kot zdej.«
- »Vse bi bilo bolj na izi in preprosto.«
- »Zelo kaotično.«
- »Vsi bi propadli.«
- »Umrl bi, ker otroci ne bi znal kuhat hrane.«
- »Vse bi blo ful bol zabavno, lagano bi blo, nobenim se ne bi mudilo.«
- »Kaos, čeprov je lowkey že kaos. Pa blo bi več sladkorne pene.«

Deloval svet, dili otroci?

ChatGPT

»Če bi svet vodili otroci, bi bila služba obvezna samo za igranje, kosilo bi bilo iz sladoleda, spori bi se reševali s kamen-škarje-papir in vsi bi morali imeti vsaj en dan v tednu za risanke.«

Dijaki 4. letnika

»Lepo, mek bi mel samo happy meale.«
»Bil bi poln cukra.«
»Miljonkrat lepše, prfektno, mavrice.«
»Tko sam še ene sto milijonov ljudi bi ostal ...
Kje bi dobil hrano?«
»Lahko bi bil zabavn.«
»Pa to ne bi funkcioniral.«
»Vse bi blo iz lego kock.«
»Ne bi blo zelenjave.«

Dijaki 3. letnika

»Deloval bi 3 dni, dokler ne zmanka sladkarij.«
»Med seboj bi se topli (namest pušk bi mel frcanje, dretje, bullyanje).«
»Ukinil bi božičnico.«
»Povsod bi bili Božički.«
»Kakal bi mavrico.«
»Unicorni bi letal po zraku.«
»Baby boss bi vodu svet.«
»Misl, da bi blo ful velik nasprotij med fanti in puncami,
pa zanimiva in pisana arhitektura.«
»Povsod bi ble rožice iz sladkarij, led lučke, piknike bi mel namesto
kosil, vsak dan bi bli v kostumih, trampolini povsod ...«
»Počasi bi se vse povrnilo v ravnovesje, ker bi otroci kmalu zrasli
in postali odgovorni.«

Teodora Novaković

B LAURA VESEL-BOGATAJ, ZARJA SCHAUBACH
F SARA HALILOVIĆ

Energična in ambiciozna dijakinja Teodora je ena izmed sijočih zvezd v galaksiji DSGL, vendar njena svetloba žari tudi dlje od Ledine.

Za pridružitvev DSGL se je odločila šele na sredini prvega letnika. Neizmerno hvaležna je za prijatelje, ki jih brez dijaške ne bi spoznala. Poleg tega se je v dijaški naučila tudi spretno komunicirati z ljudmi, morda bo njen študij zato povezan s komuniciranjem. Nima najljubšega predmeta, ima pa najmanj mučen predmet, kar je zanjo ruščina.

Ko doma ni zakopana v goro zapiskov, se udeležuje srečanj srbske folklorne skupine, kjer pleše že od svojega četrtega leta. Tam je našla svojo skupnost, s katero obiskuje tekmovanja in festivale po mnogih državah. Treninge uspešno usklajuje s poukom, pripravi na maturo ter obveznostmi dijaške skupnosti. Če ji v dnevu ostane še nekaj minut, uživa na sprehodu ali v fitnesu ali pa se potopi med knjižne strani. Njena najljubša knjiga je umetnina Slika Dorian Gray (shout out enemu in edinemu Oscarju Wildu).

Zanjo je največja vzornica njena mami, saj ima vse, kar si Teodora želi doseči v življenju – družino, dobro službo, ljubečo osebnost ... V bodoče si želi prepotovati čim več tujih krajev in spoznati lokalne kulture. Veliko potuje že sedaj, saj s prijatelji pogosto obiskujejo druge države.

Prijatelje in znance opozarja, da pred jutranjo kavo zanjo nihče ne obstaja, in se opravičuje z dna srca za svojo nejevoljo pred poukom.

Kot svoj največji uspeh šteje, da po nekaterih slabih izkušnjah z ljudmi tudi sama ni postala slaba oseba. Poudarja, da se moramo imeti radi – sami sebe in ljudi okoli nas. Na intervjuju pa se je poslovila z: »Ostanite v cvetju.«

Bor Zorič

B ZARJA SCHAUBACH, LAURA VESEL-BOGATAJ
F SARA HALILOVIĆ

Bor Zorič, dijak 4. g, je zaradi nastopov s šolskim bandom Ledeni in unikatnega osebnega stila eden izmed najbolj prepoznavnih dijakov na naši šoli. Zase pravi, da je skrben in delaven, s čimer bi se strinjali tudi njegovi prijatelji. Prostega časa nima veliko, ko pa ga najde, ga nameni druženju s prijatelji, kar se mu zdi zelo pomembna vrednota, ki jo vedno jemlje kot prioriteto. Poleg tega je bil član dveh bandov, kjer je igral bas kitaro, ki se jo je naučil igrati sam v prvem letniku, zdaj pa želi ta hobi nadaljevati in ustvariti nov band s prijatelji.

Poleg glasbe ga zanima tudi biologija, predvsem mikrobiologija ter genetika; morda se bo odločil za študij na tem področju. Zanj velja, da je bolj »live in the moment«, in se raje osredotoča na sedanost kot prihodnost.

Večina ljudi Bora pozna po njegovem značilnem stilu oblačenja, za katerega inspiracijo dobi v tradiciji punka. Svoja oblačila po navadi najde v second hand trgovinah ali pa jih kar DIY-ja, da ostane njegov slog res unikatni. Ne glede na to, koliko čevljev bo zamenjal, se bodo na vsakem znašle vezalke rumene barve, ki nosijo svoj pomen.

Po mnogih edinstvenih frizurah se je jeseni odločil za poenostavitev. Še vedno mu je najbolj všeč irokeza, ki je bila svetlo modre barve. Za tiste, ki vas zanima, koliko dela je z vzdrževanjem irokeze, je podal kratek tutorial: 15 do 20 minut je namenil postavljanju ter oblikovanju, irokezo pa je nato vsako jutro obnovil in sfiniširal. Seveda je to zahtevalo veliko spreja za lase in NIČ GELA.

Če bi bilo za en dan vse mogoče, si je zaželel, da bi prispeval k začetku spreminjanja sveta na bolje. Njegova kritika leti na neenakomerno razporejenost premoženja, zdi pa se mu tudi, da nismo dovolj ozaveščeni o pomenu nacionalizma ter njegovi nesmiselnosti. Glede tega bi se morali zamisliti, pravi.

Ne zgleduje se po nikomur, ga pa navdihujejo bližnji prijatelji. Njegovo sporočilo za konec: »Smrt fašizmu in svoboda narodu.«

Kviz za profesorje

B ŽIVA TOPLAK, EVA ARHAR
F NEJC ŠTRAKL, TINKARA MALI

V kvizu za profesorje smo stestirali večinoma še neznane vode. K sodelovanju smo povabili dve novinki: profesorico biologije Niko Skitek ter profesorico angleščine Mašo Topole. Pridružil se jima je še naš emergency contact Peter Prhavic in pripravljeni so bili na krut boj. Medtem ko se njihovi odgovori konkretno razlikujejo, jim je bil skupen strah pred vprašanji, ki jih bo kviz prinesel.

1. Povejte katerikoli Newtonov zakon. (1 t)

Topole: (Zgrabila je priložnost javnega sestankovanja in za pomoč prosila mimoidoče.) Newtonov zakon! Quickly! I'm not messing! Enga, kergakoli, kerga vem? (Zapisala je naslednje) Sila = masa x pospešek in (nadoknadno) »Every action has an equal and opposite reaction.« (0,5 t)

Skitek: Prvi Newtonov zakon, evo. Akcija, reakcija. A je to dovolj? Je neki, ane? (0,5 t)

Prhavic: Zdej si predstavi vesolje ... To ni za neke zakone, gre za vprašanje prostora, gre za to, kam prideš, do kam ti seže tvoje gibanje, do kam tvoj um pride. In pol so tuki Newtonovi zakoni; nej se zabavajo, če se hočejo. (0 t)

2. Kolikšna je najvišja številka učilnic na Ledini? (1 t)

Topole: 119. (1 t)

Skitek: 116. (0 t)

Prhavic: Ne vem, če je bela barva bela, ne vem, če je siva barva siva. Zdej, kaj bi s temi mejami pa številkami, ne vem. Ne vem, če ima smisel iskat najvišjo al pa najnižjo številko ... Grejo nekam v neskončnost. (0 t)

3. Naštejte vsaj enega skladatelja iz romantike. (1 t)

Topole: Beethoven ... Kaj pa Mozart? (0,5 t)

Skitek: O šit! Cenzura. Ne vem, to je daleč nazaj. Ne vem, kaj je to romantika. Dejta kej lažjega! Ker pa je? Joj, js sm res glupa, kar se tega tiče. A ne bi jst kej o seb povedala? Dejta mi vidve enga povedat. (0 t)

Prhavic: Bolš je sledit zvoku, bolš se je noter potopit čim globlje ali pa splezat čim višje, ne pa iskat imen in priimkov glasbe, zvokov in tako naprej. Nej počne to kdo drug. (0 t)

4. Kdo je s sloni prečkal Alpe? (1 t)

Topole: Atilla the Hun. Ne, a ni bil? Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne. Nothing. (0 t)

Skitek: A je možno, da na vse odgovoriš narobe? Un k je, sej smo še pri slovenščini bral. A ni celo neka zgodba o tem? Nek na t, ne vem. Mohamed. (0 t)

Prhavic: Sloni so blazno odločne živali. Slon ima tako zelo mal dlak, ampak če se recimo na hrbtu slona dotakneš, to začuti. In v bistvu je zanimivo to vidt, nasprotje, neko maso,

moč, silo in njihovo nežnost. Oni imajo oboje in s tem obojim lahko potujejo daleč. Skratka, super je bit slon. (0 t)

5. Od kod prepoznate citat »A's ti tud not padu?« (1 t)

Topole: Ne joči, Peter. (1 t)

Skitek: A, iz oddaje ... Aja ne! Ne joči, Peter. (1 t)

Prhavic: Globina je v bistvu nekaj, kar je metafora. Globina nima smisla, gre za naprej, nazaj, levo, desno. (0 t)

6. Kaj predstavlja številka 42 v informatiki in literaturi? (1 t)

Topole: Kaj predstavlja? A to ni joke? Awww, js sm pa mislna, da je the answer to life, universe and everything. O, a je? Oh my god, yes! (1 t)

Skitek: Ukaz za novo vrstico. (0 t)

Prhavic: Obstaja neka knjiga Štoparski vodnik po Galaksiji in tam na neki točki pravi, da je bistvo vsega neka številka, sej je vseeno, katera številka. Pejva raje proč od števil. (1 t)

7. Zakaj v šoli večinoma pišemo na zelene table? (1 t)

Topole: Ker črnih še ni. HAHA. (0 t)

Skitek: Ker so ble take že vedno. Verjetno zaradi kontrasta, da je boljši kontrast. (1 t)

Prhavic: Barve so ena taka zlo zanimiva zadeva. Zdej si predstavljajva, da opisujeva barve ljudem, ki so od rojstva slepi. To je tako blazno zabavno vprašanje. Ali je ključna stvar tega sveta, da je neki zeleno ali pa rdeče. Ja ne, ni, no. (0 t)

8. Koliko barv je v mavrici, naštejte jih po vrsti. (2 t)

Topole: 7. Uf, po vrsti, to pa ne bo šlo. Si bom zmislila. Green, blue, purple ... Pol jih pa ni sedem ... Red, orange, yellow ... 6, I guess. (0,5 t)

Skitek: Po vrsti v bistvu ne vem, če bi jih. Vem, kere so barvne svetlobe. Torej rdeča, rumena, modra, zelena, vijolična. Sam kako so pa po vrsti? Pismo, to bi mogla vedet. Ja, nč, od spodaj magari rdeča, rumena, zelena, modra, vijolična. To je to po moje. Čeprov, oranžna je tud tm, k se kej zlije, pol bi prosim vrinla še oranžno med rdečo in rumeno. Šest. (0,5 t)

Prhavic: Ja, z barvami sva se pravkar soočila. Zdej, a ma potem smisel iskat, koliko je teh barv? Smiselno se je potopiti v vse skupaj. Smiselno se je ukvarjat s tem, da rumena barva pravzaprav ni rumena. Fino je čutit belo barvo, ki ni bela, fino je čutit rumeno barvo, ki ni rumena. Mogoče se tm barve šele začnejo. (0 t)

9. Kateri element je najbolj zastopan v zraku? (1 t)

Topole: Kisik. Če ne pač we're dead. (0 t)

Skitek: Dušik. (1 t)

Prhavic: Hvala lepa, s tem se res ne bi ukvarjal. Pustiva elemente. Dajva elemente čutit, ne jih pa rezat, pa glodat, pa delit, pa secirat. (0 t)

10. Povejte državo na črko O. (1 t)

Topole: Oceanija. Ne, pa to ni država. (Po temeljitem razmisleku) Ozerbajdžan. (0 t)

Skitek: A je un Oman al neki? (1 t)

Prhavic: Ena bolj nesrečnih okoliščin tega omejenega kamna, na katerem prebivamo, je delitev na države. Midva se ne bova omejevala, katera država se začne na kakšno črko. Je pa ena zelo lepa država na Arabskem polotoku, ki se začne s črko O. Tak blazno lep pesek je tam. En del neke velike puščave recimo. Ekstremno lepa scena. Splača se it tja, ne pa se ukvarjat s tem, na katero črko se začne. (0 t)

11. Podajte dva primera ugrofinskih jezikov. (2 t)

Topole: A so to evropski? Torej skandinavski? I wanna say madžarščina. Pa še estonščina. (2 t)

Skitek: Ah, to je zih kakšna finščina pa kakšna japonščina. Ne, ni? Finski pa en čuden mora bit še, pismo, kaj bi še blo? A lahko dam ne vem? Finščina in ne vem. (1 t)

Prhavic: Jeziki so ena taka zabavna zadeva. Menda nej bi enih 20 tisoč let nazaj, ali pa še celo več, bil en sam prajejik. In to je zanimivo, ker potem nekaj enotnega kar razpade. Pa ne samo na jezike, razpade tudi na države in to pomeni, da razpade tudi na kri. Kar je pobijanje. (0 t)

12. Naštejte reaktante in produkte pri reakciji celičnega dihanja. (2 t)

Topole: Ha! Celično dihanje?! Nah, it's too early for this ... (Dramatičen vzdih) HANIBAL! ALPE! (0 t)

Skitek: Reaktanti: ogljikov dioksid in glukoza reagirata, nato nastaneta ATP in kisik ... Js sm čist živčna, da bom to prav povedala ... In nastane torej voda. (0 t)

Prhavic: Kaj je znotraj telesa? Marsikaj. Lahko čutiš marsikaj. To je zanimiva stvar. (0 t)

13. Koliko Disneyjevih princesk obstaja? (1 t)

Topole: O joj. Thank you Jesus, da mam mejhno nečakinjo. Ooo that's a lot – tm 15? (1 t – najbližji odgovor)

Skitek: Verjetno velik. K to so vse te Ariele pa ... 5 recimo, ugibam. (0 t)

Prhavic: Pravljice so pravzaprav zelo zanimiva tema. Potem pa pride ta ameriška pocukrana logika, kot na primer Disney, ki naredi, da so princeske lepe, se pa vedno mečejo za nekim gejem. In zdey Disney s tem posiljuje otroke, mislim beda. (0 t)

14. Nadaljujte besedilo pesmi: »Oj, ti presneta reč, korajža šla je preč ...« (1 t)

Topole: Js se tega kviza ne grem več. (0 t)

Skitek: Tri pikice? Ne vem. Kera pa je to? A je to kšna znana? (0 t)

Prhavic: Najbolj na kur** mi grejo keš pič**, k vse hočjo met zlate rogljičke. (0 t)

Rezultati:

Topole: 7,5 t – nzd (1)

Skitek: 6 t – nzd (1)

Prhavic: 1 t – nzd (1)

Kriterij/točke:

0–9 nzd (1)

9–11 zd (2)

11–14 db (3)

14–16 pdb (4)

16–18 odl (5)

Vsi profesorji se bodo lahko ponovno srečali na popravnem roku. Rezultati so bili presenetljivi v negativnem smislu – čestitamo pa profesorici Topole, ki je zbrala največ točk. Vsem svetujemo inštrukcije ter temeljito narejeno popravo. Dragi ledinci, naj vam bo to lep primer in opomnik, da naše ocene o nas ne povedo prav nič.

Kateri plac za malico si?

B ŽIVA TOPLAK, NEŽA SKALE

1. Katera od naštetih LPP linij te najbolj privlači?

- a) 5-ka. (5 t)
- b) 6-ka. (1 t)
- c) 18-ka. (3 t)
- č) 54-ka. (4 t)
- d) Nič od naštetega. (2 t)

2. Kateri je tvoj najljubši McDonalds sladoled?

- a) Klasika, smarties. (4 t)
- b) Oreo okus. (5 t)
- c) Trendy Dubai čokolada. (2 t)
- č) McSunday jagoda. (3 t)
- d) McSunday deluxe, važna je smetana. (1 t)

3. Če bi bil/-a Disneyjeva princeska, bi bil/-a:

- a) Belle. Rad/-a berem. (5 t)
- b) Jasmine. Sem trmast/-a. (4 t)
- c) Elsa. Main character energy. (1 t)
- č) Mulan. Sem absolutna diva. (3 t)
- d) Ariel. Najraje imam morje. (2 t)

4. Izberi si najljubšega izmed naslednjih znanstvenikov:

- a) Einstein, ker klasika. (3 t)
- b) Darwin, ker se ga celo spomnim z biologije. (2 t)
- c) Curie, edina ima dve Nobelovi nagradi (go feminizem!). (4 t)
- č) Kopernik, ker »kdor ne skače ni Slovenc!«. (5 t)
- d) Hook, vseh mi je ime. (1 t)

5. S čim najraje pišeš pri pouku?

- a) S svinčnikom. (1 t)
- b) Z nalivnikom. (5 t)
- c) Z modrim kemičnim svinčnikom. (3 t)
- č) S črnim kemičnim svinčnikom. (4 t)
- d) Tipkam. (2 t)

6. Katero socialno omrežje najraje uporabljaš?

- a) TikTok. (3 t)
- b) Snapchat. (2 t)
- c) Instagram. (5 t)
- č) Viber. (4 t)
- d) X. (1 t)

7. Najraje bi obiskal/-a:

- a) Eifflov stolp v Parizu. (1 t)
- b) Kristusa Odrešenika v Riu. (5 t)
- c) Baziliko svete družine v Barceloni. (2 t)
- č) Buckinghamsko palačo v Londonu. (4 t)
- d) Berlinski zid. (3 t)

8. Če bi bil/-a vreme, bi bil/-a:

- a) Jasno in sončno. (3 t)
- b) Deževno. (2 t)
- c) Megla. (1 t)
- č) Mavrica. (5 t)
- d) Delno oblačno/sončno. (4 t)

9. Kdaj po navadi prideš v šolo?

- a) Vsaj pol ure prej, ker živim bogu za leđima in imam samo en avtobus, ki vozi ob šestih. (4 t)
- b) Nekaj minut pred poukom, ker živim v centru (pogosto zamudim). (2 t)
- c) Deset minut pred poukom, ker ne maram biti pozen/-na. (3 t)
- č) Skoraj vedno zamudim, ker mi »budilka ne zvoni«. (1 t)
- d) Čas ni moj gospodar. (5 t)

10. Če bi bil/-a barva, bi bil/-a:

- a) Odtenki roza, ker sem just a girl. (4 t)
- b) Neon rumena, ker je moj idol Kuža pazi. (2 t)
- c) Turkizna, ker me spominja na počitnice. (5 t)
- č) Oranžna (said no one ever) (3 t)
- d) Samo bleščice, bolj kot se sveti, boljše je. (1 t)

Točkovanje:

Od 10 do 16 točk – Spar

V svojem prostem času hodiš v fitnes in gledaš YouTube shortse dvajsetletnikov, ki ti pravijo, da moraš iti na keto-dieto. S svojimi gym broji greš med glavnim odmorom v Spar, kjer se pogovarjate, koliko pull upov lahko naredite, ne da bi pri tem spustili dušo. Živiš na proteinskih ploščicah, jajcih in mesu. Enkrat si med odmorom hotel izgledati kul pred punco, pa si medtem skoraj odtrgal okensko polico iz stene. Od takrat naprej imaš travme in ne moreš več zalivati rož, saj te spomnijo na incident.

Od 17 do 24 točk – Žito

Od glave do pet odsevaš white girl auro. Tvoje razpoloženje se spreminja iz dneva v dan glede na količino kave, ki ti jo natoči Žitov kavomat. Če povprečen človek šole ne mara, jo ti sovražiš. Veliko raje bi cele dneve preživel/-a zunaj in vodil/-a ta stay at home mum lifestyle. Si samozavestna oseba, mnenja drugih ti pomenijo približno toliko kot čigumi, ki si ga pred uro geografije izpljunil/-a v smeti. Na socialnih omrežjih te zagotovo pritegnejo vsebine Boruta Pahorja. Verjameš, da bo prišel dan, ko bo tudi tebi #formerpresident častil happy meal.

Od 25 do 33 točk – Lidl

Tvoj teden se začne v Lidlu. Med 7-minutnim sprehodom do Lidlove pekarnice nabiraš svojo dnevno dozo korakov. Si stabilna oseba, ki se zadovolji z majhnimi zmagami. Tudi ko te življenje razočara in potre, smisel najdeš v 70 % popustu za rogljiček, ki nima niti pistacijevega nadeva.

Ko se v neko stvar zapičiš, ta okupira tvojo celotno osebnost, dokler ne najdeš novih interesov. Mnogokrat si govoriš, da se želiš poboljšati, vendar ta trenutek še ni prišel. Živiš v momentu in se počutiš naravnost #blessed.

Od 34 do 44 točk – Šolska kuhinja

Vsak dan je zate nova dogodivščina, vsaj tako si misliš, ko čakaš na stopnicah iz tretjega nadstropja po zvonjenju za malico, da se promet sprostí, ker se je v spodnjem nadstropju začel stampedo, ki potepta vse, kar mu pride nasproti. Si zelo sproščen/-a, saj ti nič ne pride pod kožo. To sta ti starša in vse tvoje tetke govorile že od otroštva in ti si jih brez razmisleka poslušal/-a. Komaj čakaš na vsako izdajo Mladike, ker moraš nujno prečekerati svoj horoskop za ta mesec. Veš vse o astrologiji in soliš pamet ostalim, ki se niti ne delajo več, da te poslušajo.

Od 45 do 50 točk – Pečjak

Si zelo laid back oseba, ki ima najraje Netflix and chill popoldne. Med malico si prvi/-a, ki pobegneš skozi vrata, takoj ko zazvoni. Potem sledi pet minut šprintanja do Pečjaka, kjer vsak dan naročiš svoj najljubši breakfast kombo: sirov polžek in kavo. Kava ti da nujno potrebno dozo kofeina, ker spiš približno toliko kot žirafa (pol ure). Kljub temu da si zjutraj že jedel/-la zajtrk, si naročiš sirov polžek, ker je to iconic in ti si main character oziroma vsaj ti tako misliš. Med zadovoljnim sprehodom nazaj proti šoli strašiš golobe, ker nimaš početi nič boljšega.

Horo

B SARA ŠIMENC
I LAN VEBLE

Oven

Razkritje vašega skritega daru sočutja in razumevanja vam je prineslo spoštovanje vaših prijateljev in novo priložnost za razmerje z osebo, ki vam bo priskočila na pomoč, ko boste na dnu. Z nežnim, mehkim pristopom boste pridobili svoj cenjeni nadzor, ki se bo kazal v obliki tihe, nerazpoznavne moči.

Ljubezen: 9/10
Uspeh v šoli: 8/10
Prijateljstvo: 5/10

Dvojčka

Ob ponujenih priložnostih ne veste, kako ravnati. S pomočjo podzvesti si poglobljeno pogledajte svojo resničnost. V sanjah vam bo metaforična ali dobesedna luna osvetlila najtemnejšo noč, hkrati pa pregnala vaš strah pred težavami s profesorji, nesposobnostjo na testih in boleznijo med počitnicami.

Ljubezen: 3/10
Uspeh v šoli: 7/10
Prijateljstvo: 5/10

Lev

Preteklost ste pustili za seboj, vzrok pa so slabe ocene ... Morda? Postavili ste si nove prioritete in se namesto vodenju raje posvetili sodelovanju in učenju strateškega načrtovanja. To vam bo prineslo novo, pomembno združenje z osebo, s katero boste v popolni čustveni resonanci.

Ljubezen: 10/10
Uspeh v šoli: 6/10
Prijateljstvo: 7/10

Ljubezen: 9/10
Uspeh v šoli: 6/10
Prijateljstvo: 8/10

Bik

Zaznamujeta vas strast in kreativnost, svojo vsečnost pa ste pridobili s karizmo. Kljub uspehu se preveč osredotočate na osebne neuspehe, zaradi česar ne vidite ponujenih priložnosti. Pozdravite svojega notranjega otroka z vrnitvijo v stare čase, povezovanjem s starimi prijatelji in z uživanjem v preprostih stvareh.

Ljubezen: 7/10
Uspeh v šoli: 6/10
Prijateljstvo: 10/10

Rak

Končno ste začeli verjeti sami vase! To vam kljub mnogim ocenjevanjem daje novo energijo. Zdaj boste zares začutili pomen fraze having it all. Spremljala vas bosta sreča in zdravje, kar vam bo prineslo osebno moč, ta pa še več dinamične energije. Uporabite jo!

Ljubezen: 3/10
Uspeh v šoli: 7/10
Prijateljstvo: 8/10

Devica

Predali ste se nenavadnim okoliščinam, kar je ustvarilo novo, povsem nepredvideno resničnost. Ste na svoji najnižji točki. Ponoči vas preganjata strah in tesnoba, podnevi pa vas muči otožnost. Sprejeti morate poraz, ki vas je doletel, četudi nečastno. Poiščite pomoč. Šele ob sprejetju resnice boste spet spokojni in stabilni.

s k o p

Tehtnica

V preteklosti vam je šlo vse kot po maslu. Možno je občutiti vaš uspeh. Zdaj se le še posvetite negovanju odnosov in povezanosti s svojo družino. A pozor! Čeprav vam je to morda težko, ne razmišljajte, da morate za to garati, in nikakor ne prevzemajte preveč odgovornosti.

Ljubezen: 7/10
Uspeh v šoli: 6/10
Priateljstvo: 9/10

Strelec

Začutili ste neizogiben pričetek konca – potrebo po končanju cikla. Zdaj se morate odločiti: ali boste cenili svoje darove ali boste iskali nove. Če boste ravnali pravilno, boste čutili veliko samozadovoljstvo. Nadenite si ščit, v roke vzemite meč, pričnite z vajo in raziskujte svoje sposobnosti!

Ljubezen: 5/10
Uspeh v šoli: 8/10
Priateljstvo: 2/10

Vodnar

Nekdo ali nekaj vam je zlomilo srce, zaradi česar sta vaša stalna spremljevalca postala obup in bolečina. Zdaj morate bolj kot kadarkoli prej zaupati svoji presoji in storiti, kar verjamete, da je prav. Tako boste lahko pozabili na preteklost. Med procesom pozabljanja boste prerojeni.

Ljubezen: 2/10
Uspeh v šoli: 9/10
Priateljstvo: 8/10

Ljubezen: 8/10
Uspeh v šoli: 5/10
Priateljstvo: 9/10

Škorpion

Zapletli ste se v konflikt brez zmagovalca, zdaj pa plačujete ceno za agresijo, ki se odraža v občutju duševne nemoči in zaprtju samega vase. Da boste začeli znova in si povrnili svojo nedolžnost, razmislite, kje se skrivajo prave priložnosti ter kje lahko tvegate.

Ljubezen: 6/10
Uspeh v šoli: 9/10
Priateljstvo: 8/10

Kozorog

Vaše enakomerno sprejemanje in dajanje vam je prineslo ugled. Vaše vodenje z razumom, ne s silo, vam prinaša vsečnost v vlogi vodilnega, posledično pa nove priložnosti. Z lahkoto lahko vidite resnico skozi laži, zaradi česar imate odlične možnosti za uspeh. Da, postali ste the final boss.

Ljubezen: 5/10
Uspeh v šoli: 7/10
Priateljstvo: 10/10

Ribi

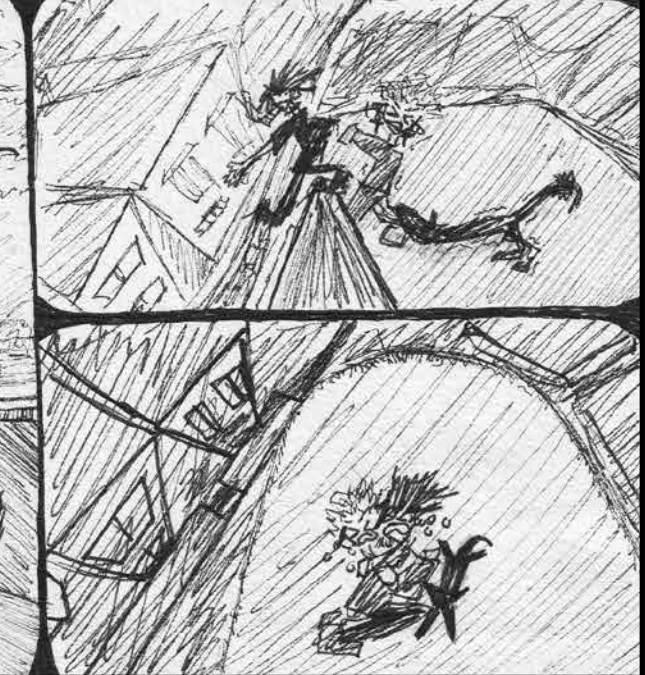
Kljub težavam ste ostali kreativni in skladni z naravnimi ritmi. Ta izkušnja vam prinaša novo znanje in prvi premik naprej. Zdaj prihaja dolgo obdobje osebne rasti. Vsak vzpon in padec vam bosta prinesla nova sredstva za še en premik po poti preobrazbe.

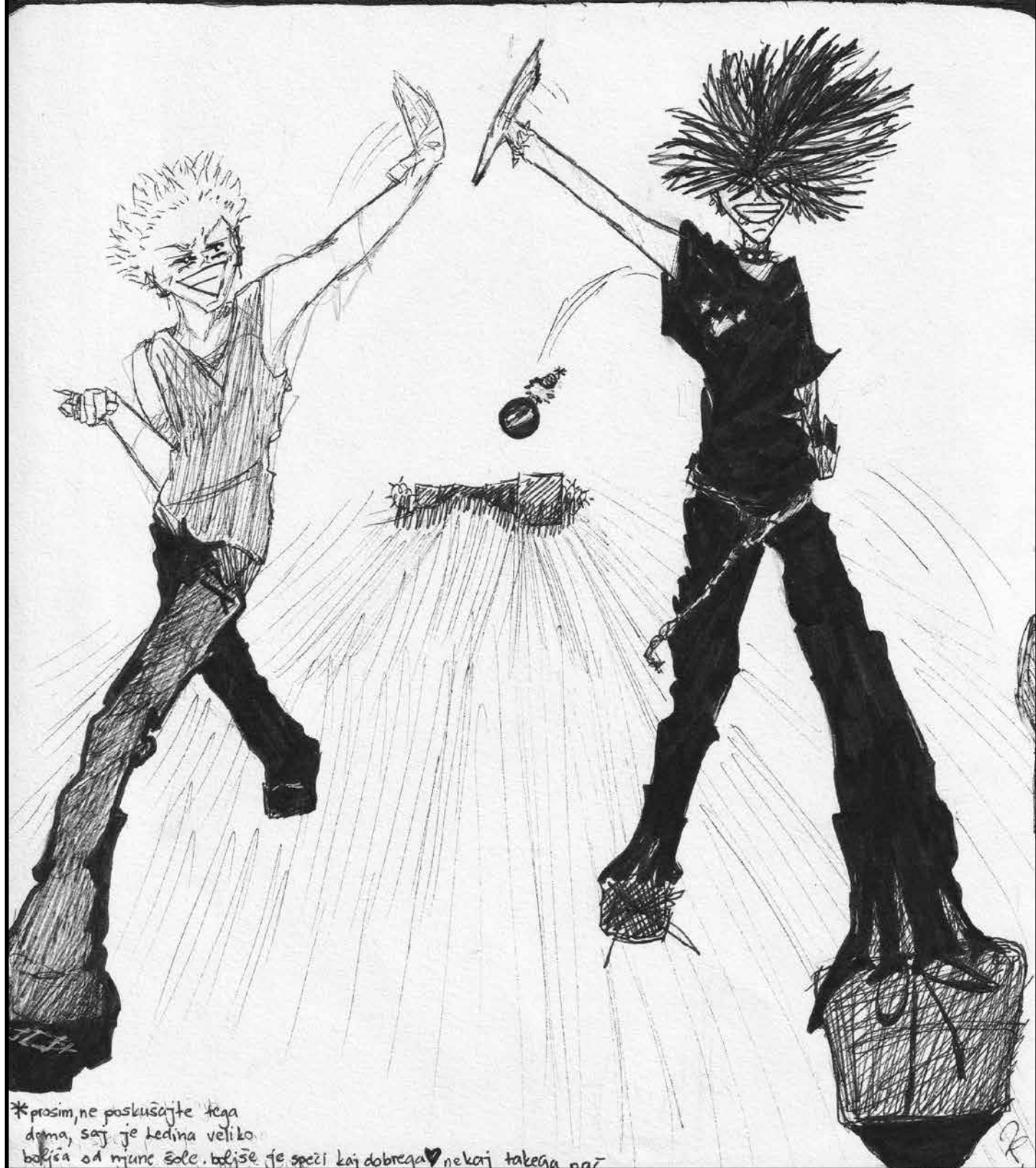

JAKA IN MIKI IMATA KMALU TEST KEMIJE. JAKA SE JE PRIDNO UČILA IN DOBILA 2. MIKI KEMIJE NI MARAL, TAKO DA JE NAMESTO UČENJA POZEL KARKOLI ŽE PAČ JE ZDRAVO ZARASTOČE NAŠTIVKE

KADAR NOČEMO BITI POTOLAŽENI NAS NE MORE POTOLAŽITI NIHI NAS NAJBOLJŠI PRIJATELJ ŽE PA SO LJUDJE OKOLI NAS NESOZUTNI PANKRITI, NAS TO PAHNE V SE VEZJO BEDO.

Vugiji 2025

F TARA KLIČIČ

Prejemniki vugijev 2025

Naj dijakinja po mnenju zbornice: Ajda Bolčina
Naj dijak po mnenju zbornice: Lan Dular

Naj dijakinja po mnenju ledincev: Iva Čoga
Naj dijak po mnenju ledincev: Kolja Kovačič

Naj športnica: Amelie Njoki Šulc
Naj športnik: rokometaši Urban Rebolj,
Jošt Levičnik, Luka Dolinar, Rok Gregorič,
Matija Brulec, Jošt Dolinar, Aljaž Bole,
Svit Šegula, Žan Lisjak, Oskar Štrukelj, Urs Skol

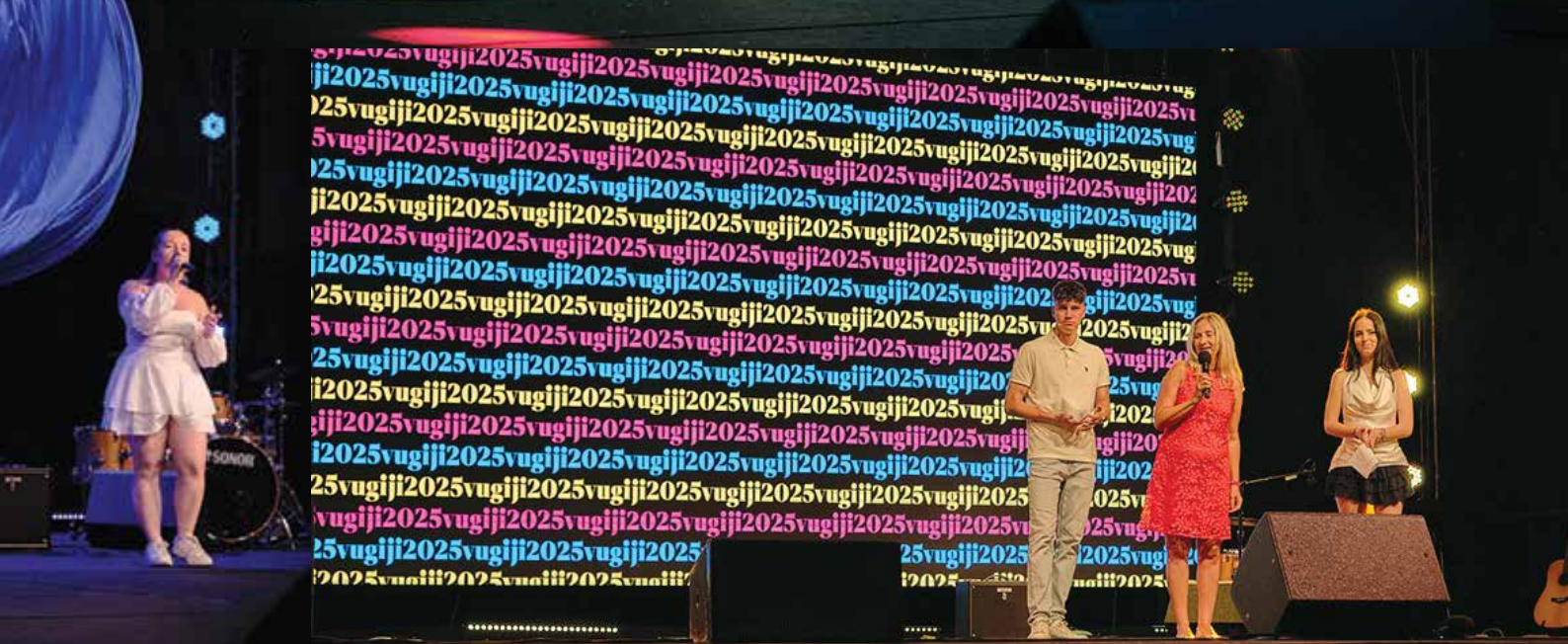
Naj naravoslovka: Tjaša Hafner Korošec
Naj naravoslovec: Žiga Savšek

Naj kulturnica: Lucija Leben
Naj kulturnik: Kolja Kovačič

Naj tutorka: Lena Lavrič
Naj tutor: Matic Jakšič

Naj profesorica: Nataša Korošec
Naj profesor: Tomaž Karče
Naj uslužbenka: Katja Malus

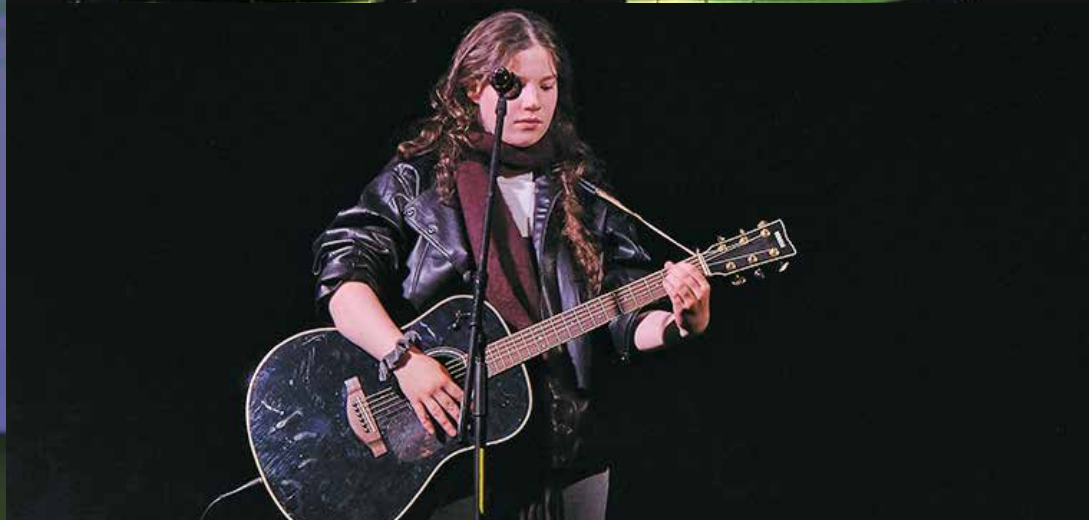

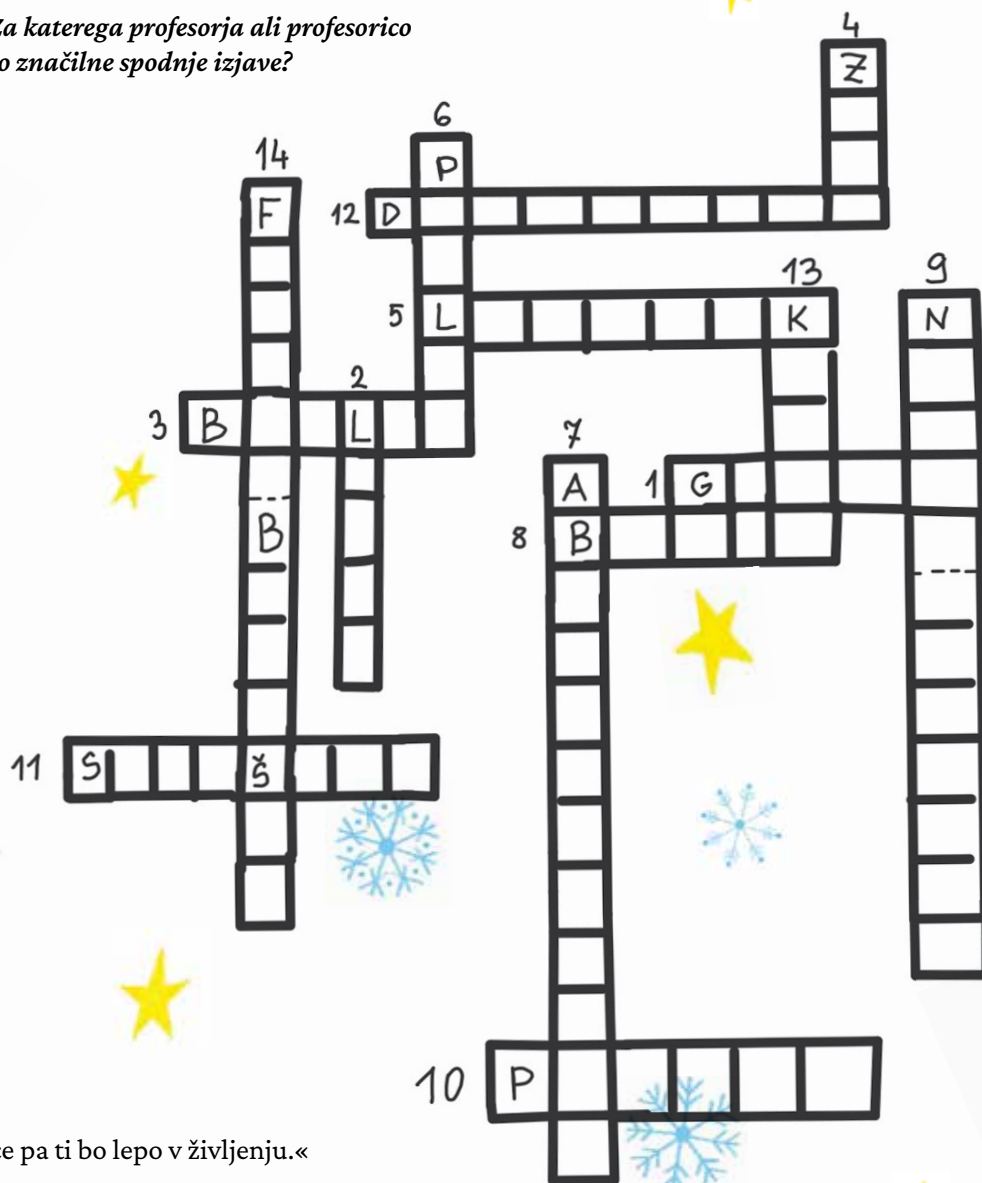
Ledinska čestitka

Guess who said it!

Za katerega profesorja ali profesorico
so značilne spodnje izjave?

1. »Poslušaj punce pa ti bo lepo v življenju.«
2. »Ustane se.«
3. »Dijak tam v kotu. / Dijak tu spredaj. / Dajmo dijaku besedo.«
4. »No, pa si poglejmo še nekaj bolj eksotičnega ...«
5. »Saprabolt!«
6. »Torej ...«
7. »Ti boš preštel telefone, ti mi boš pa povedal, kdo manjka.«
8. »Ramena nazaj, tako da se lopatice dotikajo, stopala trdno na tla in bomo naredli par vdihov.«
9. »I have some new handouts for you.«
10. »Tuki sm spet hotu bit smešn.«
11. »Ane, a prav?«
12. »Ni bila popolna Gaussova krivulja.«
13. »A se lahko malo umirite?«
14. »Kje je zemljevid? Zakaj ni zemljevida? Reditelj? Kdo je reditelj? Zakaj ni zemljevida?«

1. Cilha
2. Lendl
3. Berlan
4. Zver
5. Levstik
6. Abrahamson
7. Rabič
8. Novak Čehajč
9. Kusterle
10. Serušnik
11. Dobjekar
12. Košič
13. Feiderer Brunšek
14. Feiderer Brunšek

Oda odru

Filip Terpinč

V čemu je trik, v čemu je fora?
Da na odru ni pavze, na odru ni odmora.
Na odru se špila, tud k besed ti zmanjka,
igramo vse od rapa, rocka pa do funka.
Pa s hudim vajbom nadziramo množice,
vse od kač do najlepše rožice.
Kot Aleksander združmo (re)publiko v eno,
nič ni narobe, tud če v zraku je zeleno.

O da, oda, kaj bi js sploh bil brez odra?
O da, oda, vsak dan nova je prigoda.

Vseeno je, tukaj se ne diskriminira,
če te je gud vajb, vsak od nas profitira.
Sej se zgodi, da prej si mal nervozen,
da ne bom česa pozabu, da ne bo vstop prepozen.
Ko stopim na oder in zagledam ljudi,
začenjam omedlevat, ko v glavi se zvrtil.
Ena huda bejba daje dihanje umetno,
takrat me napolni veselje poletno.

O da, oda, kaj bi js sploh bil brez odra?
O da, oda, vsak dan nova je prigoda.

Haikuji

Neža Miko

Cold winter on sleepy
Night, brings back the memories
From when you were mine.

Dancing in the rain,
Looking at the pretty stars.
Can we be like this?

You are helping me
Heal my scars, the ones on hands
And the ones in heart.

There is not a soul
In this whole wide world, that I
Trust like I trust you.

You are not leaving, right?
I do want you to leave, but
I can't let you go.

I'm really sorry
For wasting your time, I just
Found peace where you are.

I have always loved
Blue, but I love it even
More, when I'm with you.

Repojedci

L. V.

Gradijo nov Partenon –
da bo nov!
Sonce sije, sije,
pa ne dovolj.

Sin je dedek, črte
koncentrični krogi,
Gremo naprej!
S hrbtom naproti!

Svetišče v pisarni
novemu smislu,
izguba individuuma
v individualizmu.

Obrati

L. V.

Okrogla miza,
staro usnje,
nova kriza,
iste cunje.

Topla prsa
iščejo zrak,
zasanjano drsa
glava vznak.

Stare hiše,
nova pomlad,
tržne niše,
mrtva jelenjad.

Razsulo pod nebesi

L. V.

Tragedija,
potem farsa,
iz Pleše
Pomaranča.

Bleščice
in dim;
ker moreš,
moraš.

Zvezda
in smodnik;
bojim se
medveda!

Rutina osmega čuta

L. V.

Atom si, atom,
atomiziran odsev,
bolezni simptom,
glasu tihi odmev.

Sam in sama
oddaljena strašno,
del nečesa nama
povsem neznano.

Kje, atom, si moj?
Odmevi v lobanjah,
iščem te nocoj
v tistih skritih sanjah.

Prhavic: Mogoče je pa res boljše, da ne prižgemo luči, da se navadite situacije v grobu.

Gliha Olenik: A maš žvečilko?

Dijak: Ja, da ne bom tok živčen.

Gliha Olenik: Pa sej te nemščina sprosti.

Dijak: A lahko pijemo metanol?

Dlouhy: Ne, bog ne daj! Če želite videti, kako izgleda, če to spiješ, pejte na Dolenjsko.

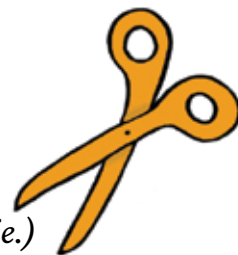
Dijak: Kako smo pa dobil $3\pi/4$?

Možina Artač: O, to sem si zmislna.

Lencl: A bo kdo vzel list še za sošolce? Ne? Ko jih jebe!

Florjanc: Zdejle bi te najraje vrgla v brezno, ampak bi umru, zato te bom dala v jamo.

Šmid: Ti maš iPhone 7, zdej je pa že 15ka zuni. Srednji vek.

Vogrinc: Ja sej. Srednji vek je simpatičen.

(Med vajami Malus prinese škarje.)

Babič: Kaj si to prinesla?

Malus: Scissors.

Babič: Zakaj pa?

Malus: So we can scissor.

Urednica:

Tinkara Knez

Fotografija na platnici:

Sara Halilović

Oblikovanje naslovnice:

Lan Veble

Novinarji:

Eva Arhar

Ira Ciriković

Tara Dremelj

Jakob Jerman

Ajda Kokalj

Domen Primožič

Zarja Schaubach

Neža Skale

Sara Šimenc

Živa Toplak

Laura Vesel-Bogataj

Fotografi:

Sara Halilović

Alina Javornik

Tara Kličič

Tinkara Mali

Nejc Štrakl

Prelom:

Eva Arhar

Pia Marin

Luka Škerlavaj

Lan Veble

Mojca Lotrič, prof.

Ilustratorji:

Eva Arhar

Sara Kolmančič Raztočnik

Zarja Perme

Lan Veble

Urejanje fotografij:

Lan Veble

Mojca Lotrič, prof.

Mentorica: Mojca Lotrič, prof.

Jezikovni pregled: Tatjana Cvetko, prof.,

Mojca Lotrič, prof.

Strokovni pregled članka Na Ledini nisi edini:

Anja Vidmar, prof.

Tisk: HB grafika, d. o. o.

Naklada: 600 izvodov

Ljubljana, januar 2026

Mladika, glasilo dijakov Gimnazije Ledina

Leto 2025/26, letnik 57, številka 1

